

Exhibition Laboratory
Merimiehenkatu 36 C

22 Jyri Ala-Ruona
24 Jesse Avdeikov
26 Marko Backman
28 Bambi von BonBon
30 Jessie Bullivant
32 Cáit Ní Dhuinnín
34 Maria Erikson
36 HEMULOORDI
38 Eetu Huhtala
40 Niklas Ingelius
42 Jaana Kähkönen
44 Tuomo Laakso
46 Astri Laitinen
48 Emelie Luostarinen
50 Milja-Liina Moilanen
52 Jussi Nykänen
54 Jarno Parkkima
56 Jenni Rahkonen
58 Riikka Salminen

Project Room

102 Samantha Conlon
104 Kalle Karvinen
106 Kastehelmi Kollmann
108 Santtu Laine
110 Ilai Elias Lehto
112 Camilla Mikhelsoo
114 Suvi Sysi

Exhibition Laboratory
Merimiehenkatu 36 B

63 Elisa Aaltonen
65 Sara Blosseville
67 Rag Elnyg
69 Johannes Heikkilä
71 Pilvi Hyväri
73 Appu Jasu
75 Kimmi Kim
77 Saija Kivikangas
79 Philip Lernhammar
81 Peetu Liesinen
83 Celeen Mahé
85 Minna Miettälä
87 Vilma Määttänen
89 Emma Peura
91 Iida Pii
93 Linda Roschier
95 Astrid Strömberg
97 Iina Torikka
99 Teppo Vesikukka

Cinema Orion

119 Terhi Nieminen
121 Venla Roponen
123 Aarni Vaarnamo
125 Maria Valkeavuolle
127 Haliz Yosef

Kansallismuseon
torni

130 Mariliis Rebane

Taideyliopiston Kuvataideakatemia maisterinäyttely
MFA Degree Show of the Academy Of Fine Arts of Uniarts Helsinki

4.5.—2.6.2019

www.kuvankevat.fi

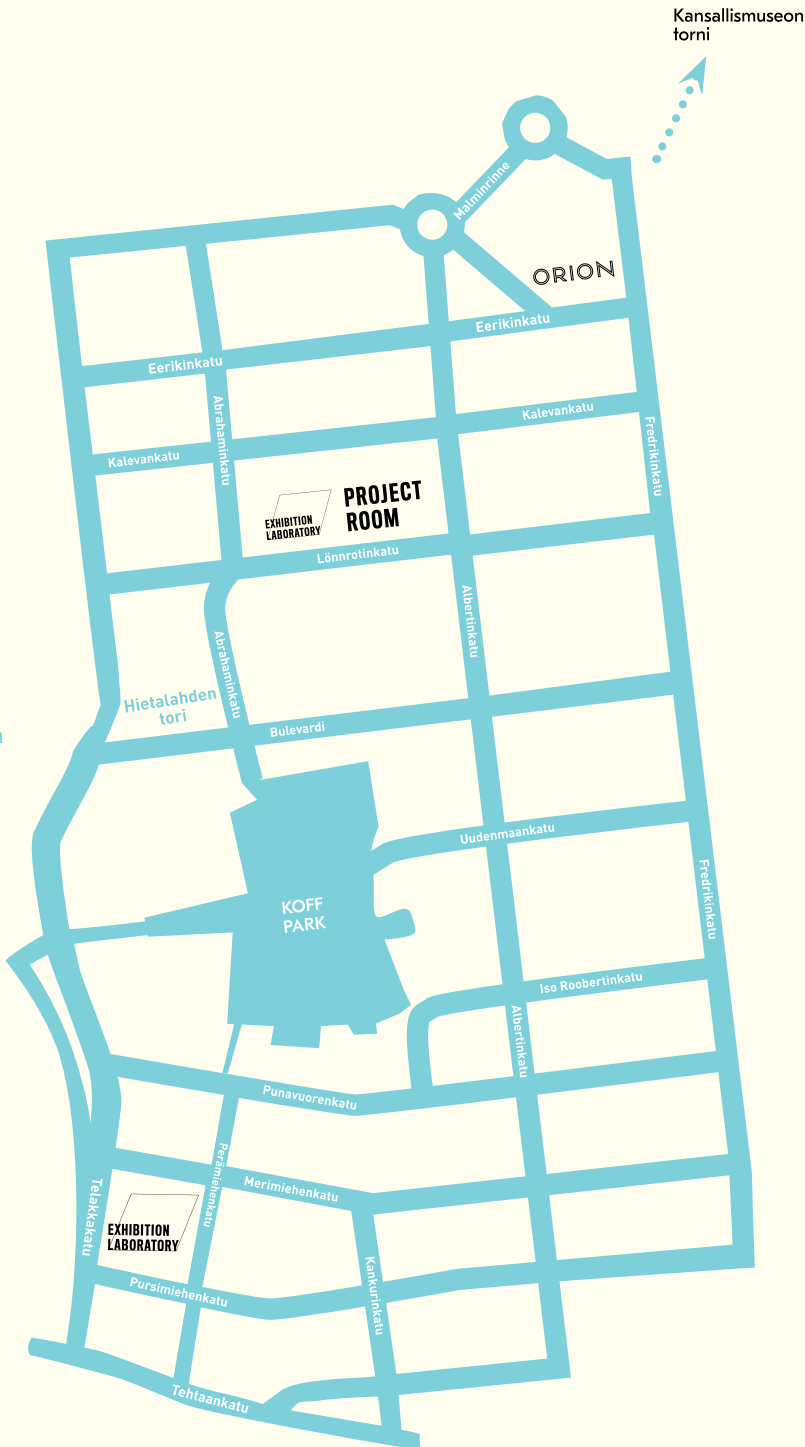
Exhibition Laboratory
Merimiehenkatu 36 B & C

Project Room
Lönnrotinkatu 35

Avoinna ti-su 11–18 /
Open Tue–Sun 11am–6pm

Cinema Orion
Eerikinkatu 15
Avajaisnäytös 4. toukokuuta
klo 14–18 /
Premiere on Saturday,
4 May, 2–6pm.
Näytösajat / screenings:
www.kuvankevat.fi

Kansallismuseon torni
Mannerheimintie 34
Avoinna 4.–17.5.
ke-su 11–18 /
Open 4–17 May,
Wed–Sun 11am–6pm

Kuvan Kevät -maisterinäyttelyyn osallistuu tänä vuonna 51 valmistuvaa taiteilijaa Kuvataideakatemian neljältä opetusalueelta: kuvanveisto, maalaustaide, taidegrafiikka ja tila-aikataiteet. Praxis-esittämiskäytäntöjen maisteriopiskelija osallistuu Kuvan Keväeseen kuratoimallaan erillisellä näyttelyllä.

Kuvan Kevät valtaa toukokuussa Kuvataideakatemian näyttelytilat Exhibition Laboratoryn ja Project Roomin sekä väliaikaisen näyttelytilan Exhibition Laboratoryn naapurissa.

Tänä vuonna näyttelyyn kuuluu lisäksi screening-ohjelma Cinema Orionissa ja kolme teosta käsittävä kuratoitu kokonaisuus Kansallismuseon tornissa.

Aiempien vuosien tapaan näyttelyn teema on vapaa. Vuonna 2019 Kuvan Kevään näyttelyarkkitehtuurista vastaa Kuvataideakatemian tilallisuuden ja näyttelysuunnittelun lehtori Suvi Lehtinen.

The *Kuvan Kevät* degree show presents works by 51 artists who are about to graduate from the Academy of Fine Arts. The graduating artists represent the four subject areas of the Academy: sculpture, painting, printmaking, and time and space arts. A student from the Praxis Master's programme will also take part in Kuvan Kevät by curating an independent exhibition.

Kuvan Kevät is organised in May, and it will take over the two gallery spaces of the Academy of Fine Arts, the Exhibition Laboratory and the Project Room. The event will also spread into a temporary exhibition space next door to the Exhibition Laboratory.

This year's exhibition also includes a screening at Cinema Orion as well as a curated event which comprises three works at the tower of the National Museum of Finland.

As in previous years, the exhibition does not have a specific theme. The exhibition architecture is designed by Suvi Lehtinen, who is a Lecturer in Exhibition Studies and Spatiality at the Academy of Fine Arts.

6–9
Frank Brümmel:
Muuttuvat maailmat ja
miksi Grayson Perry neuvoo
pysymään bussin kyydissä

10–13
Frank Brümmel:
Varied worlds and why
Grayson Perry advises you
to stay on a certain bus

14–16
Tarja Pitkänen-Walter:
Taide katsoo takaisin

17–19
Tarja Pitkänen-Walter:
When art looks back at you

22–59
Exhibition Laboratory
Merimiehenkatu 36 C

Jyri Ala-Ruona, Jesse Avdeikov,
Marko Backman, Bambi von BonBon,
Jessie Bullivant, Cáit Ní Dhuinnín,
Maria Erikson, HEMULOORDI, Eetu Huhtala,
Niklas Ingelius, Jaana Kähkönen,
Tuomo Laakso, Astri Laitinen,
Emelie Luostarinen, Milja-Liina Moilanen,
Jussi Nykänen, Jarno Parkkima,
Jenni Rahkonen, Riikka Salminen

62–99
Exhibition Laboratory
Merimiehenkatu 36 B

Elisa Aaltonen, Sara Blossenville,
Rag Elnyg, Johannes Heikkilä,
Piivi Hyvärinen, Appu Jasu, Kimmi Kim,
Saija Kivikangas, Philip Lernhammar,
Peetu Liesinen, Celeen Mahé, Minna Miettälä,
Vilma Määttänen, Emma Peura, Iida Pii,
Linda Roschier, Astrid Strömberg,
Iina Torikka, Teppo Vesikukka

102–115
Project Room
Lönnrotinkatu 35

Samantha Conlon, Kalle Karvinen,
Kastehelmi Kollmann, Santtu Laine,
Ilai Elias Lehto, Camilla Mikkelsen, Suvi Sysi

118–127
Cinema Orion
Eerikinkatu 15

Terhi Nieminen, Venla Roponen,
Aarni Vaarnamo, Maria Valkeavuolle,
Haliz Yosef

120–131
Kansallismuseon torni
Mannerheimintie 34

Mariliis Rebane

K
U
V
A
N

K
E
V
Ä
T

2
0
1
9

*Muuttuvat maailmat ja miksi
Grayson Perry neuvoo pysymään
bussin kyydissä*

K
U
V
A
NK
E
V
Ä
T2
0
1
9

Kirjailija Vera Birkenbihl kertoi eräällä luennollaan baltiansaksalaisen tiedemiehen Karl Ernst von Baerin 1800-luvun lopulla kehittämästä ajatuskokeesta. Von Baer esitti, että elinaikamme pituus määrittää pitkälti tapaamme hahmottaa maailmaa. Ajatuskokeensa aluksi von Baer ehdottaa, että jaamme ihmisen nykyisen elinajan tuhannella. Tällöin kahdeksankymmenen vuoden iän saavuttamiseen ei kulu kahdeksaakymmentä vuotta vaan ainoastaan yksi kuukausi. Von Baer toteaa, että toisin kuin me, tällainen ihminen pystyisi erottamaan muun muassa hyönteisten yksittäiset siiveniskut, koska hänen kokemansa todellisuus eroaisi niin merkittävästi omastamme. Tällainen ”kuukausi-ihminen”, kuten von Baer häntä kutsuu, ei kuitenkaan pystyisi havaitsemaan vuodenaikojen vaihtelua. On toki todennäköistä, että kun kuukausi-ihmiset olisivat

sukupolvi toisensa jälkeen kartuttaneet yhteisönsä tietoja, voitaisiin esimerkiksi kesäkuukausi-ihmiselle kertoa, että on olemassa aikoja, jolloin kaikki maailmassa on valkoisen aineen peitossa. Samoin talvikuukausi-ihmiselle voitaisiin kertoa, että toisinaan koko maailma on vihreä ja värien kyllästävä. Von Baer toteaa, että tällaiset tarinat kuulostaisivat näistä ihmisistä täysin uskomattomilta: aivan kuin joku kertoisi meille satuja jättiläisistä.

Von Baer jatkoi ajatuskoeaan vielä pidemmälle — hän jakoi kuukausi-ihmisen eliniän vielä tuhannella. Lopputuloksena on ”minuutti-ihminen”, jonka elämä kestää vain 42 minuuttia. Jos kuukausi-ihmisen havainnot maailmasta erosivat merkittävästi meidän havainnoistamme, myös minuutti-ihminen havainnoi maailmaa aivan eri tavoin kuin kuukausi-ihminen.

Von Baer antaa tästä seuraavan esimerkin. Ajatellaan, että minuutti-ihminen on syntynyt illalla kello 18.00 ja että hänen elämänsä päättyy klo 18.41. Saavutettuaan kypsän 39 minuutin iän hän voi kuvailla lapsenlapsilleen, kuinka taivaalla oleva kirkas tähti, joka on kaiken lämmön lähde, on koko hänen elämänsä ajan siirtynyt yhä lännemmäksi ja kuinka ympäristö on samalla muuttunut pimeämmäksi ja kylmemmäksi. Tämä minuutti-ihminen saattaisi jopa ennustaa, että jo muutaman sukupolven kuluttua tähti voi kokonaan kadota, jolloin maailma peittyisi pimeyden kylmään syleilyyn. Tämä merkitsisi maailman tai ainakin ihmiskunnan loppua. Von Baer kuvailee, millaiselta näiden ihmisten maailma näyttäisi. Kukat olisivat heille ikuisia, ja linnut näyttäisivät leijuvaan paikoillaan ilmassa. Minuutti-ihmiset eivät myöskään pystyisi kuulemaan meidän aistiamme ääniaaltoja, mutta sen sijaan heidän korvansa erottaisivat ultraääniä. Jos minuutti-ihmisen elinikä jaettaisiin vielä tuhannella, lopputuloksena olisi ”sekunti-ihminen”, jonka elinikä olisi vain 2,5 sekunnin pituinen. Tällainen ihminen ei von Baerin mukaan pystyisi kuulemaan edes ultraääniä, mutta hän kokisi valon ja värit kuuloaistimuksena. Von Baerin ajatuskokeen lopputuloksena voimme todeta, että elämme hyvin inhimillisessä ja subjektiivisessä maailmassa.

Useimmat tähän lopputyönäyttelyyn osallistuvista opiskelijoista olivat mukana maisteriopiskelijoille järjestetyllä matkalla

Liverpooliin, jossa kävimme tutustumassa Liverpoolin vuoden 2018 biennaaliin. Sen teemana oli *Beautiful World Where Are You?* Yksi näyttelyssä esillä olleista teoksista oli Abbas Akhavanin *Variations on Ghost*, joka oli näytteillä Bluecoat-taidekeskuksen Vide-galleriassa. Puna-ruskea veistos oli noin 3,5 metriä pitkä, 2,5 metriä leveä ja 1,5 metriä korkea, ja se oli valmistettu maa-aineksesta, vedestä ja muovilevystä. Akhavan oli valmistanut teoksensa niin sanotulla ”dirt ramming”-tekniikalla, jossa maa-aines sekoitetaan veteen, minkä jälkeen seoksen annetaan kovettua.

Akhavanin teos kuvasi assyrialaisen jumalolennon, lamassun, kápäliä. Lamassut pystytettiin muinaisaikoina vahtimaan temppeleiden sisäänkäyntejä. Viime vuosina monet patsaat ovat kuitenkin joutuneet ISIS-järjestön aiheuttaman tuhon kohteeksi. Akhavanin valitsemassa tekniikassa tuntui olevan alun alkaen jotain ristiriitaista: ikään kuin hän olisi tarkoituksellisesti estänyt itseään kuvaamasta jotakin siitä julmuudesta, joka oli kohdannut alkuperäisiä veistoksia. Juuri tämän vuoksi teoksen nimessä onkin ”aave”. Akhavan oli varsin tietoinen siitä, että hän pyrki saavuttamaan jotain mahdotonta, minkä vuoksi hän halusi lähettää teoksensa avulla selkeän viestin. Yhtäältä hän tekee selväksi sen, että tuhottuja veistoksia ei enää koskaan saada takaisin. Toisaalta hän taas tarjoaa vaihtoehtoisen, syvällisemmän näkökulman tapahtumiin ja

K
U
V
A
NK
E
V
Ä
T2
0
1
9

esittää, että emme pysty kuvaamaan sitä ulottuvuutta, jossa kaikki tämä on tapahtunut. Akhavan tarkoittaa tällä sitä, että olemme kyvyttömiä kuvaamaan sellaista, mitä emme halua nähdä, koska se, mitä tapahtui, on myös meidän syytämme. Tämän vuoksi Akhavanin teos ahdistaa meitä. Se ahdistaa meitä omalla aavemaisella tavallaan.

Abbas Akhavanin teos on hyvä esimerkki siitä, kuinka haastavaa nuoren taiteilijan on havaita ja ymmärtää nykyajan tapahtumia ja reagoida niihin. Maailmassa on varsinkin viime vuosikymmenen aikana tapahtunut valtavia yhteiskuntapoliittisia muutoksia, joiden seurauksena olemme joutuneet toteamaan, että monet järjestelmät, joiden olemassaoloa olemme pitäneet itsestäänselvyyksinä, ovat menettäneet merkityksensä. Geopoliittiset kriisit, digitalisaatio, nopea teknologinen kehitys ja äärimmilleen viety vapaaseen markkinatalouteen perustuva kapitalismi ovat ilmiöitä, jotka mainitaan usein pohdittaessa syitä maailmanlaajuiseen epävarmuuteen, turvattomuuteen ja ahdistukseen. Viimeaikaisten kehityskulkujen seurauksena myös populistiset liikkeet ja muut arveluttavat voimat ovat voineet laatia omaa etuaan edistäviä strategioita. Moni onkin sitä mieltä, että nykymaailmaa on vaikea enää tunnistaa. Georg Wilhelm Friedrich Hegel käytti jo kaksisataa vuotta sitten termiä *Entzweiung* (kahdentuminen) puhuessaan subjektin ja objektin sekä menneisyyden ja tulevaisuuden välisestä

epäsuhdasta. Nyky-yhteiskunnassa Hegelin kahdentumisesta (tai erillisyydestä) puhutaan usein aiemmin olemassa olleen yhtenäisyyden särkymisen näkökulmasta. Hegel pitää kahdentumista nykymaailman muotoon ja luonteeseen kuuluvana seikkana, jota ei voi enää jättää huomiotta. Mutta vaikka Hegel hyväksyykin kahdentumisen, hän pyytää meitä taistelemaan ihmisen ja ihmisen luoman maailman välisiä ristiriitaisuuksia vastaan ja näkee filosofian voimana, joka voi auttaa meitä tässä taistelussa. Mielestäni myös taiteen avulla on mahdollista pyrkiä tähän.

Kaikilla teillä, jotka valmistutte Taideyliopiston Kuvataideakatemiasta, on oma, henkilökohtainen ja ainutlaatuinen tapanne kuvata maailmaa. Tämä on hyvä asia. Toivon, että opiskeluvuodet ovat antaneet teille ymmärrystä hallussanne olevasta tiedosta sekä siitä, miten voitte tätä tietoa soveltaa. Vaadittavat taidot teillä selvästikin on — sen voimme nähdä *Kuvan Kevät 2019* -näyttelyssä esillä olevista teoksista. Kuvan Kevät on paitsi Kuvataideakatemian koko näyttelyvuoden kohokohta, myös tapahtuma, joka nauttii merkittävää arvostusta Suomen taidepiireissä. Nyt onkin tärkeä pitää jäitä hatussa — on hyvin helppo alkaa keskittyä epäolennaisuuksiin. Jo lopputyönäyttely tuo tullessaan monenlaisia häiriötekijöitä. Sanomalehdet ja erilaiset nettijulkaisut julkaisevat näyttelyä käsitteleviä juttuja, ja juuri sinun työsi voidaan mainita niissä — tai sitten ei. Museot ja muut tahot hankkivat näyttelyssä esillä

olevia teoksia, ja juuri sinun teoksesi saatetaan ostaa — tai sitten ei. Valmistujaispäivänä osa opiskelijoista palkitaan stipendillä, ja tämä kunnia voi tulla myös sinun osaksesi — tai sitten ei. Kaikki tällaiset asiat ovat häiriötekijöitä.

Riippumatta siitä, miten asiat omalla kohdallasi järjestyvät, haluaisin jakaa vielä anekdootin, jonka Grayson Perry kertoi Kiasmassa 2018 järjestetyn *Folk Wisdom* -näyttelynsä yhteydessä. Perry seisoi yleisön edessä upean värikkäässä asussaan ja puhui elämästään taiteilijana. Hän kertoi, että hänen omassa elämässään asiat alkoivat loksahdella kohdilleen vasta, kun hän oli täyttänyt neljäkymmentä. Tarinassaan Perry vertasi taiteilijana toimimista bussimatkaan. Taidekoulusta valmistunut taiteilija nousee bussin kyytiin ja jatkaa työskentelyään. Aina silloin tällöin hänen mieleensä tulee, että nyt olisi ehkä syytä nousta pois kyydistä ja käydä näyttämässä omia aikaansaannoksia kuraattoreille ja gallerianpitäjille — minkä jälkeen hän palaa entistä lannistuneempana takaisin bussin kyytiin. Sama kuvio toistuu kerta toisensa jälkeen. Tarinansa päätteeksi Perry kertoi keksineensä ratkaisun tähän ongelmalliseen tilanteeseen: ”Pysyt saatana sen bussin kyydissä!” No, tämä sopi Grayson Perryille, mutta sinä voit ehkä selvittää kiroilematta.

Haluan onnitella kaikkia teitä siitä rohkeudesta, jolla olette nousseet tämän poukkoilevasti etenevän bussin kyytiin!

Te olette se tulevaisuuden sukupolvi, joka teoillaan muokkaa paitsi Taideyliopiston Kuvataideakatemian perinteitä ja tulevaisuutta, myös valtakunnallista, ja joskus jopa kansainvälistä taidekeskustelua.

Frank Brummel

Kuvanveiston professori

Taideyliopiston Kuvataideakatemia

*Varied worlds and why Grayson
Perry advises you to stay on a
certain bus*

In one of her lectures, author Vera Birkenbihl talked about a thought experiment devised by Baltic-German scientist Karl Ernst von Baer at the end of the 19th century. According to von Baer, our perception is strongly linked to the length of the human life span. He begins his thought experiment by imagining that our life span is decreased by a factor of 1,000. Now, instead of 80 years, it would only take someone a month to become 80 years old. Von Baer suggests that while it is impossible for us to discern the individual wingbeats of an insect, this human would be able to see them, as his reality would be so radically different from ours. However, these "month-humans", as von Baer called them, would not be able to perceive the change of seasons. It is likely that after countless generations, the month-humans would have accumu-

lated the kind of knowledge that would let them tell a summer-month-human, for example, that there are times when everything in the world is covered with cold white stuff. Likewise, a winter-month-human could be told that there are times when everything outside is green and full of colour. Von Baer argues that this would sound absolutely incredible to these humans; it is like someone told us stories about mythical giants. Von Baer took his thought experiment even further by once more decreasing the human life span by a factor of 1,000. This time, the result is a minute-human, whose entire life lasts for just 42 minutes. As in the previous case, the way in which the minute-human perceives the world is dramatically different from the month-human. Von Baer gives us the following example. Let's say that a minute-human,

who was born at 6:00 p.m. and whose life is about to end at about 6:41 p.m., had reached the ripe old age of 39 minutes. This elderly minute-human tells his grandchildren that, for his entire life, the shining star, which is the source of all warmth, has slowly been making its way to the west. At the same time the world has become increasingly dark and cold. This minute-human might continue by telling the children that it may only take one or two generations for the star to be completely gone and the world to become dark and cold. This would spell the end of the world, or at least the end of humanity. Von Baer continues by describing what the world of these humans would look like. Flowers, for example, would seem eternal to them, and birds would appear frozen in mid-flight. The sound-waves that we perceive would not be heard by the minute-humans, but they would be able to hear ultrasound. Decreasing the human life span by a factor of 1,000 for one last time would result in a "second-human", a human whose life-span is only 2.5 seconds long. According to von Baer, this human could not even hear ultrasound, but they would hear light and colour. Following von Baer, we may conclude that the world in which we live is truly a human and a subjective world.

Most of the students participating in this degree show attended a study trip for Master's students to Liverpool, where we visited the Liverpool Biennial 2018

entitled *Beautiful World Where Are You?* One work presented in the exhibition was *Variations on Ghost* by Abbas Akhavan, which was exhibited at the Bluecoat's Vide gallery. The reddish-brown sculpture was approximately 3.5 metres long, 2.5 metres wide and about 1.5 metres high, and it was made of soil, water and a plastic sheet. Using a technique called "dirt ramming", a technique that mixes soil with water which then hardens through compaction, Akhavan had recreated the claws of the so-called *Lamassu*, an Assyrian deity. These deities were originally placed at the entrance of temples as guardians. The Islamic State destroyed several of them. From the outset, there seemed to be something contradictory about describing the destroyed original with the ephemeral technique chosen by Akhavan. It was as if Akhavan was sabotaging his own attempt at finding a form that would capture something of the cruelty of what had happened to the originals. This is why he talks about a ghost in the title. Akhavan is very conscious of the impossibility of what he is doing, and he therefore sends a clear message. On the one hand, he is simply stating the loss of the former originals and the fact that they cannot be brought back. But he also goes deeper by deconstructing this first description and sending out another narrative, observing that we are incapable of describing the dimension where the things that happened took place. The implication of this is that

we cannot describe it because we do not want to see it. Because what happened is also our fault. Akhavan is therefore haunting us, haunting us with a ghost.

Abbas Akhavan's work is a good example of how complicated it has become for young artists to perceive, understand and react to what is happening around us. The past decade in particular, with all its socio-political changes, has shown that systems that we have taken for granted have lost their validity. Geopolitical crises, digitalisation, the rapid development of technology and raving free-market capitalism are amongst the factors which are often mentioned when looking into the reasons that have led to worldwide uncertainty, insecurity and anxiety. As part of this development, rising populist movements and other dubious forces have been able to formulate strategies to their advantage. For many people, the world is no longer understandable. Two-hundred years ago, Georg Wilhelm Friedrich Hegel used the term *Entzweiung* ('diremption') to refer to the dissociation of the object and the subject, the past and the future. Hegel's diremption, or dissociation, in civil society is commonly described as the fragmentation of previous unity. Hegel sees diremption as the form of the modern world and its consciousness that can no longer be abrogated. But while accepting diremption, Hegel implores us to withstand the contradictions pertaining to the aliena-

tion of the human from the world which they themselves have produced, and sees philosophy as a force to overcome this alienation. I would like to add that art is also capable of accomplishing this.

All of you who are about to graduate from the Academy of Fine Arts of the University of the Arts Helsinki have a personal, unique way of seeing and describing the world. And this is good. Trusting and understanding this knowledge, as well as the multiple ways of how to apply it, is hopefully the treasure that you will take with you from this school. That you have the skills can be seen in the works exhibited in the *Kuvan Kevät* Degree Show 2019, which is not only the highlight of the annual exhibition programme of the Academy of Fine Arts, but also an event that has developed a strong reputation amongst art enthusiasts in Finland. It is now important that you stay focused. There will already be some potential sources of distraction at the exhibition. Several newspapers and online magazines will write about the exhibition, and your work may be mentioned in their stories, or it may not. Museums and other organisations will buy works from this exhibition, and yours may be one of them, or it may not. At the graduation ceremony, some students will receive a stipend and you might be one of them, or you might not. Regardless of how things turn out for you (all of these things carry an aspect of distraction), I would

like to tell you an anecdote about something that happened at the preview of Grayson Perry's exhibition *Folk Wisdom*, which was organised in Kiasma in 2018. Perry was standing in front of the audience in a fabulously colourful outfit as his alter ego 'Claire', speaking about life as an artist. He told us that it was not until he had turned forty that things started to work out for him. Perry talked metaphorically about the life of an artist by comparing it to a bus ride. Coming out from art school, Perry said, you would get on a bus and continue to do your thing. Every now and then you get the feeling that you should get off the bus and do something else like go and show your stuff to gallerists or curators — only to become increasingly disheartened and get back on the bus. And you would do this again and again, each time suffering more and more. At the end of story, Perry hilariously said that they found a solution to this dilemma: "Just stay on the fucking bus!" Well, while this worked out for Grayson Perry you might not need to use the f-word yourself.

Congratulations to all of you for having the courage to jump on the bumpy bus ride! You are the future generation, whose actions will most likely not only influence the traditions and the future of the Academy of Fine Arts, University of the Arts Helsinki, but also the course of the art dialogue of the entire country, and sometimes even internationally.

Frank Brümmel
Professor in Sculpture
Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki

Taide katsoo takaisin

K
U
V
A
N

K
E
V
Ä
T

2
0
1
9

Taiteilijan sanotaan tekevän näkymätöntä näkyväksi, siis tuovan koettavan ja käsiteltävän piiriin asioita ja alueita, joita emme aiemmin tunnistanee, joita emme tienneet olevan tai joihin emme aiemmin luoneet suhdetta. Täten taiteilijan työn voi ymmärtää elämisen piirin laajentamisena, tien raikkoamisena torjutulle ja ulossuljetulle astua paitsi omaan myös yhteiseen tietoisuuteen. Taiteilijan työ tarkentuu moninaiseen elossa olon ja elävyyden tunnusteluun.

Elämää ei taiteessa tunnustella pelkästään ihmisen perspektiivistä. Nuoret taiteilijat ovat kiinnostuneita kasvien ja eläinten tavoista toimia ja olla osa yhteistä maailmaamme. Maailmaa hahmotetaan erilaisina materiaalisina toimijuuksina, erilaisen tekijöiden kohtaamisen prosesseina. Readymadea haastetaan yhä useammin

itsetehdyllä. Esimerkiksi maalaustaiteen perustarvikkeita voidaan työstää itse, tai oikeastaan yhteistyössä maaperän, kasvien ja eläinten kanssa. Hoidetaan kanaa pigmenttien sideaineena tarvittavien kananmunien saamiseksi; kasvatetaan pellavaa maalauskanan tajussa ja kasveja väriaineiden viettelyksessä. Kiinnostus ei kohdistu niinkään taide-teokseen valmiina tuotteena, kuin taidetta ja ylipäätään olemassaoloa muotoaviin tekijöihin ja prosesseihin.

Taideteos elää erilaisten rakenteiden ja reunaehtojen kannattelemana ja purituksissa. Kun menneellä vuosisadalla siirryttiin taiteilijanerosta teoksen luojana katsojan merkityksen korostamiseen, nyt teoksen yhtä lailla kuin taiteilijankin ymmärretään muotoutuvan lukuisten keskinäissuhteisten toimijoiden verkostossa.

Tällöin maailmanhahmotuksemme tutut peruskäsitteet, kuten subjekti ja objekti, identiteetti, sekä aika — ajankäytön nopeus ja hitaus — vaativat uudelleenarviointia.

Jos taiteen tekemisessä korostuu prosessi, kuinka lähestyä taideteosta katsojana? Käsitteellisen kartoituksen ohessa kuvataiteessa on viime vuosikymmeninä (uudelleen) voimistunut aistimuksellinen orientoituminen. Miten aistiemme varainen maailman hahmottaminen poikkeaa teoreettis-käsitteellisestä (lukemalla opitusta) ymmärryksestä? Kuinka nähty kietoutuu muihin aistimuksiin? Millaisen tajuamisen erilaiset katsomisen tavat mahdollistavat? Kuvataiteellisessa työskentelyssähän katsominen kaikessa moniaistisuudessaan nousee merkittävään rooliin. Nopean informaation siirron aikana näkeminen muotoutuu lähinnä silmäilyksi, ympäristön pikaiseksi tulkinnaksi, elementtien nimeämiseksi. Taideakatemiaan traditiossa silmäilevää, konstanssista katsetta on pyritty haastamaan. Ruohossa on nähty tuhansien vihreän eri sävyjen lisäksi, ohella tai asemesta, punaista, sinistä, keltaista, kiiltävää, matta, tuoretta, orastavaa, lakoavaa, sinua, minua, meitä... On pyritty katsomaan, näkemään ja näyttämään tarkemmin, huomaamaan vivahteet ja erilaiset merkitykset itsestäänselvyyksien sijaan. Kuvataiteen teoksiakin voi toki silmäillä, mutta nopean katseen kyydissä teosten anti jää helposti ohueksi: Teokset "objektivoituvat", typistyvät ennalta tietämäämme.

Taidekoulutuksessa katsomista ja katseen antia lähestytään erilaisin metodein. Tyypillisin katsomisen harjoitus tapahtuu opettajan ja opiskelijan kahdenkeskisillä "studiovisiiteillä". Jokaviikkoisissa seminaareissa vuorostaan kukin opiskelija esittää sen hetkistä työskentelyään opettajasta ja muista opiskelijoista koostuvalle ryhmälle. Yksittäistä teosta voidaan katsella ja siitä keskustella tyypillisesti noin tunnin verran. Olennaisen eron arkipäiväiseen henkilöiden väliseen vuoropuheeseen muodostaa näiden kohtaamisten kolmas, tärkein elementti: taideteos itse.

Taideteos toimii aistimuksellisena alustana kohtaamiselle. Tarkoituksena on aistia ilmeisimmän kuva-aiheen ohessa sitä muotoavia näkyviä jälkiä; rytmejä, sävyjä, värejä, elementtien keskinäisiä suhteita, materiaalien tuntuja, kuvallisia "käsialoja". Nämä kuvallisen ilmaisun osatekijät välittävät usein myös teoksen tekijälle aiemmin tiedostumattomia merkityksiä. Tarkastelussa edetään aistihavainnon varassa, jolloin osallistujien keholliseen maailmassa oloon perustuvat henkilökohtaiset kokemukset kietoutuvat tulkintaan. Hyvinkin henkilökohtaisten kokemusten tapailu ei kuitenkaan toteudu pelkästään sanallisten käsitteiden piirissä yksilöön rajautuen, vaan teoksen näkyvät ominaisuudet osallistuvat kohtaamiseen ja muodostavat materiaalin yhteiselle jakamiselle ja yhteydelle. Tällaiset hetket toimivat potentiaalisesti elävyyden tunteen voimistajina, erityisen merkityksellisen vuoro-

K
U
V
A
N

K
E
V
Ä
T

2
0
1
9

vaikutuksen ja muutoksen tiloina. Edellytyksenä elävöitymiselle on osallisten kyky avoimuuteen, itsestään irti päästämiseen, virittäytymiseen teoksen äärellä. Tämä virittäytyminen muistuttaa taitelijan ja teoksen kahdenkeskisessä prosessissa tapahtuvaa inspiroitumista, toisin näkemisen hetkeä silloin, kun teos itse vaikuttaa heränneen eloon ja ottaneen ohjat. Teokseen on muodostunut jokin tekijän suunnitelmasta poikkeavaa, yllättävyydessään innostavaa. Teos on muuttunut toimijaksi, joka nyt energisoi tekijäänsä. Näin katsominen ja kohtaaminen yhdistyvät — nähty (teos) ikään kuin näkee näkijän ja näyttää uuden näyn. Se siirtää aiemmin nähdyn rajaa ja lahjoittaa tuoreessa näkymässään energiaa, vapautta käsittää ja olla toisin. Täten ymmärrettynä kuvataide toimii osaltaan olemassaolon perustarpeen, nähdyn tulemisen, kannattelijana; samalla se ravistaa tutuksi tunnistetun katseen ja käsittämisen rajaa. Kuvataiteen toimijuus avaa tilaa tuoreelle.

Kuvan Kevät 2019 -näyttelyn taiteilijoiden teokset tarjoavat katselijoille mahdollisuuden hypätä — tai hiljakseen hiipiä — mukaan uutta muotoavaan tapahtumaan. Toivon valmistuville taiteilijoille, kuten myös katselijoille, elämän voimaa eli inspiraatiota lukuisissa variaatioissaan! Pääsy on vapaa!

Tarja Pitkänen-Walter

Maalaustaiteen professori

Taideyliopiston Kuvataideakatemia

When art looks back at you

It is often said that an artist can make the invisible visible. In other words, artists are able to introduce into our experiential domain topics and issues that we had not recognised before; things that we were unaware of or had not formed a relationship with. From this perspective, the work of an artist can be regarded as something that expands our living environment; it makes way for things that have been suppressed or excluded from entering our personal or common awareness. The work of an artist finds its focus in various kinds of examinations of vitality and vigour.

In art, life is not only examined from the human perspective. Young artists are also interested in the ways in which plants and animals function and operate in our common world. The world is understood

as consisting of various kinds of material agencies; processes where different agents come together.

These days, industrially produced ready-made materials are increasingly substituted by self-made ones. For instance, you can produce many of the basic materials used in painting on your own, or rather, in 'collaboration' with the soil, plants and animals. For example, you can keep a hen to get eggs that can be used as a binding medium for colour agents. You can grow flax and various kinds of plants to make canvas or produce a variety of pigments for alluring paints. Here, the focus is not as much on the artwork as a finished product as it is in the underlying factors and processes that shape art and existence.

The existence of artworks is supported and conditioned by various structures and provisions. In the past century, the focus in art shifted from the artistic genius as the creator of the work into the significance of the viewer in the artistic process. Now, both the artwork and the artist as well as the viewer are understood as being shaped in a complex reciprocal network of agents. From this perspective, it becomes obvious that many of the fundamental concepts related to our worldview, such as subject, object, identity, and time — the relativity of the time used for doing something — need to be reconsidered.

If we emphasise the artistic process, the processual nature of art, how should we approach an artwork as a viewer? In addition to conceptual mapping, the visual arts have in recent decades seen a (re-)emergence of sensory orientation. How does a world view that is based on sensory experience differ from a theoretical-conceptual understanding of the world (acquired by reading)? How does information that is acquired visually become intertwined with other kinds of sensory input? What kind of understanding is facilitated by different ways of looking? After all, looking, as a multisensory experience, plays a significant role when working in the field of visual arts. In the age of rapid data transmission, looking is often reduced into browsing, a cursory view of the environment,

the naming of different elements. In the tradition of art academies, this cursory, consistent gaze has been challenged. For example, instead of — and in addition to — the thousands of hues of green that can be seen in grass, there is also something red, blue, yellow, glossy, matte, fresh, emerging, falling — a touch of you, me, us... We have striven to look, see and show with greater precision, to pay attention to different shades and subtle meanings instead of the obvious ones. It is possible, of course, just to cast a cursory glance at visual artworks, but by doing so you are unlikely to get much out of the works: the works become "objectified" and are reduced to something that was already known to us.

In art education, looking, and what it can provide us, is approached from different perspectives. The most common exercise of looking takes place during studio visits undertaken by a student and a teacher. Each week, a student presents their current work in a seminar which is attended by a teacher and other students. Typically, the seminar group can study a single work and discuss it with the group for one hour. A crucial difference between this kind of studio visit or seminar and other kinds of everyday interactions is that in a studio visit there is a third, fundamentally important participant — the artwork itself — which functions as a sensory basis for the meeting. In addition to the most obvious figurative topic, narrative or

subject matter, the seminar participants examine the constitutive visual agents of the work; rhythm, composition, shades, colours, relationships between different elements, the feel of the materials, and gestures, "visual handwriting". Paying attention to these aspects of visual expression can even point the artist to the existence of subconscious meanings that had so far remained concealed. The examination of the work is guided by sensory experience, where the personal histories of the participants, based on their bodily existence in the world, become entangled with the way in which the work is interpreted. However, the examination of experiences, some of which may be extremely personal, does not only take place through verbal concepts and within the individual; rather, the visual features of the work are part of the interaction, forming the material for sharing and a common connection. These moments can invigorate the participants and function as spaces for particularly meaningful interaction and change. In order for the participants to become invigorated, they need to remain receptive, let go of themselves and resonate with the artwork. This resonance is reminiscent of the inspiration that arises in the interactive process between the artist and the work, the moment of seeing things differently when the work itself seems to become alive and take the lead in the working process. The work has become imbued with something that

deviates from the artist's original plan, something that is inspiring in its unexpectedness. The work has now become an agent which imparts energy to its maker. In this way, looking and interacting coalesce — the work (i.e. that which is looked at) can, in a sense, see the viewer and present them with a new vision. It relocates the boundaries of what was previously seen and provides a fresh look, and in this way releases energy and facilitates new ways of understanding and existence. From this perspective, the fine visual arts support one of the preconditions of existence: being seen. At the same time, the fine arts shake up the territory of the familiarised gaze and, thus, the scope of understanding. Agency in the fine arts makes way for something fresh.

The works exhibited by the artists in the *Kuvan Kevät 2019* degree show provide the visitors with an opportunity to jump — or tiptoe their way — into an event that creates something new.

I wish all the graduating artists, as well as the exhibition visitors, vigour in life — inspiration in all its forms! Free entry!

Tarja Pitkänen-Walter
Professor in Painting
Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki

Jyri Ala-Ruona

1986 TUKHOLMA / STOCKHOLM

2019

Öljyväri kankaalle / Oil on canvas

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

Maalausteni lähtökohtana ovat arkiset pinnat. Mitä ne täällä toimittavat ja miten ne huomaamattakin vaikuttavat omaan toimintaan. Maalatessani kysymys liukuu koskettamaan myös itse teosta. Viittaus johonkin olevaan antaa minulle riittävän merkityssisällön ja varaa liikkua, minkä jälkeen voin keskittyä pintaan. Tarkoitus on tehdä sillä jotain muuta. Näin voin olla tilassa, jossa saan rakastaa pakko-mielteistä toistamista. Ristiriitaiset ajatukset ja tavoitteet eivät riitele. Ihanaa!

My paintings are based on mundane surfaces. I have been thinking of what they convey and their often imperceptible effects on my actions. As I paint, this questioning slips to touch the piece of work itself.

A reference to something that exists gives me a sufficient subject matter, which allows me to concentrate on the surface.

The intention is to do something else on it.

Thus, I may exist in a space where I'm allowed to love obsessive repetition. Contradictory thoughts and aspirations do not contend with each other. How wonderful!

Jesse Avdeikov

1986 PETROSKOI / PETROZAVODSK

2019

Maalauksia, öljy kankaalle / Paintings, oil on canvas

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

Teokseni ovat absurdeja, omaelämäkerrallisia ja kollaasimaisia viritelmiä omituisesta tavastani kokea todellisuus. Aloitan työskentelyn miettimällä jotakin valokuvaa, muistoa, kaljaa, maisemaa, sanaparia, kirjaa, ruokaa, tilannetta, epäkohtaa, surua, vääryyttä, vettä, väriä, iloa, yksinäisyyttä, ilmettä, kuolemaa, naamaa, olentoa tai muuta mielenkiintoa herättävää asiaa. Koostan kuvan ensimmäiset osat päässäni tai paperilla.

Kukin maalaus on oma maailmansa, mutta noudattaa sisäisen, yhtä aikaa lapsenomaisen ja eksistentiaalisen universumin sääntöjä. Kyseessä saattaa olla sukupolvikokemus tai pelkkä matka, jonka päämääränä on löytää vastaus kaikkeen ja samalla tuhata aikaa.

Maalaamisen herkullisin vaihe on yksityiskohdat ja niiden hinkkaamisen aiheuttama katoamisen tila, joka tuottaa minulle suurta nautintoa. Tällä tavoin välitän fyysisen läsnäolon.

Maalausten rinnalla kirjoitan tarinoita niiden maailmasta. Tekstit ovat autofiktiota tai tajunnanvirtaa, jossa päästän kaiken aivoistani ulos paperille. Tällä tavoin välitän tunteeni.

My works are absurd, self-biographical and collage-like constructs about the peculiar way in which I experience reality. When I start to work, I may think about a photograph, a memory, beer, a scenery, a pair of words, a book, food, a situation, a defect, sorrow, injustice, water, colour, joy, loneliness, an expression, death, a face, a creature, or something else that piques my interest. I piece together the first parts of the picture in my head or sketch them down on paper.

Each painting comprises its own world, but it follows the rules of an internal universe which is simultaneously childlike and existential. The painting may be about a generational experience or just a trip whose purpose is to find an answer to everything and to waste some time while doing it.

The best part of painting is to work on the details and the consequent state of losing oneself, which gives me great pleasure. In this way, I can convey my physical presence.

I also write stories about the world of the paintings as I work on them. The texts represent auto-fiction, or stream of consciousness, where I let everything that exists in my brain flow out onto the paper. This is my way of expressing my feelings.

Marko Backman

1977 TURKU

2019

Maalauksia/installaatio / Paintings/installation

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

Huoneen nurkkausta muistuttavan lavamaisen rakennelman sivuille on ripustettu neljä maalausta. Maalausten kuvaamat tapahtumat asettuvat jonnekin toden ja epätoden välimaastoon.

Katsoja näkee lavastetuissa tilanteissa tuttuja, mutta samalla häiritseviä elementtejä. Näiden elementtien suhde sekä toisiinsa että koko rakennelmaan muodostaa suuremman rakennelman: lavan.

Vaaleanpunaisia taivaita – sininen huone – marmorin kehystämänä

Lavalle asetettu pieni maalaus on kuin pöytä. Maalaus kuvaa samaa näkymää, jonka katsoja näkee – mutta nämä maalaukset ovat tyhjiä.

Tyhjyys kutsuu katsojaa.

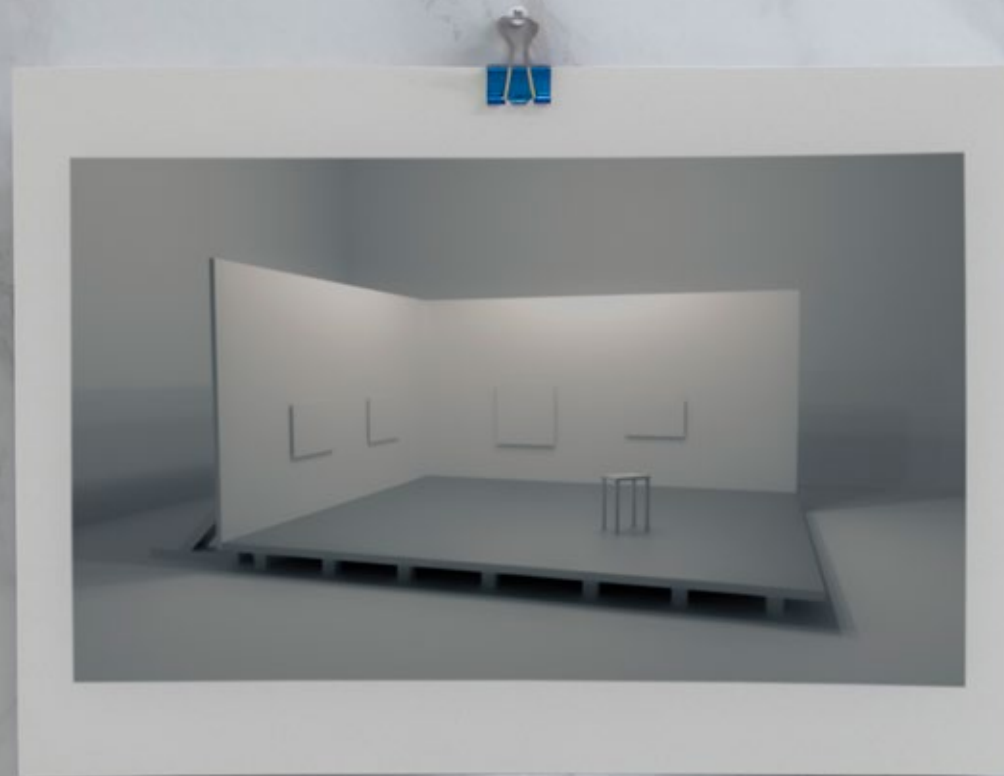
Four paintings are installed on the walls of a stage-like structure, resembling the corner of a room. The scenes on the paintings are between real and unreal.

In staged situations, the spectator encounters familiar, yet disturbing elements. The composition of the elements in relation to each other, and to the whole structure, forms a larger structure: the stage.

Pink skies - blue room - framed by marble

A small painting stands on the platform – much like a table. The painting depicts the same view as the spectator sees – but these paintings are empty.

Emptiness is calling for the spectator.

Bambi von BonBon

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

I

Matkustamme yön pimeydessä kohti Kreikkaa.
Ulkona sataa vettä. Gertrude Stein puhuu jälleen
kukasta.

*Kun kukka kääntyy juuriaan kohti, sen olemus kääntyy
kuolemaan päin.*

Saavumme pieneen kaupunkiin ja menemme Alice
B -nimiseen karaokebaariin. Toklas tarttuu mikro-
foniin ja laulaa ainoat muistamansa laulun sanat:
*Olemme kuin timantteja taivaalla, loista kirkkaana niin
kuin timantti.*

Juon viskiä tähtien seurassa. Tänä yönä minä rakas-
tun sinuun, Taide.

II

Seison Lofoteilla ja liimaan sammaleesta tehtyä
sydäntä hänen revitylle punaiselle mekolleen. Hiuk-
semme on letitetty yhteen. Tunnen sinun sykkeesi,
hengityksesi. Olen sinun sisälläsi, performanssi.

III

I

We are traveling in the dark night towards Greece.
It's raining outside.

Gertrude Stein is talking about the flower again.

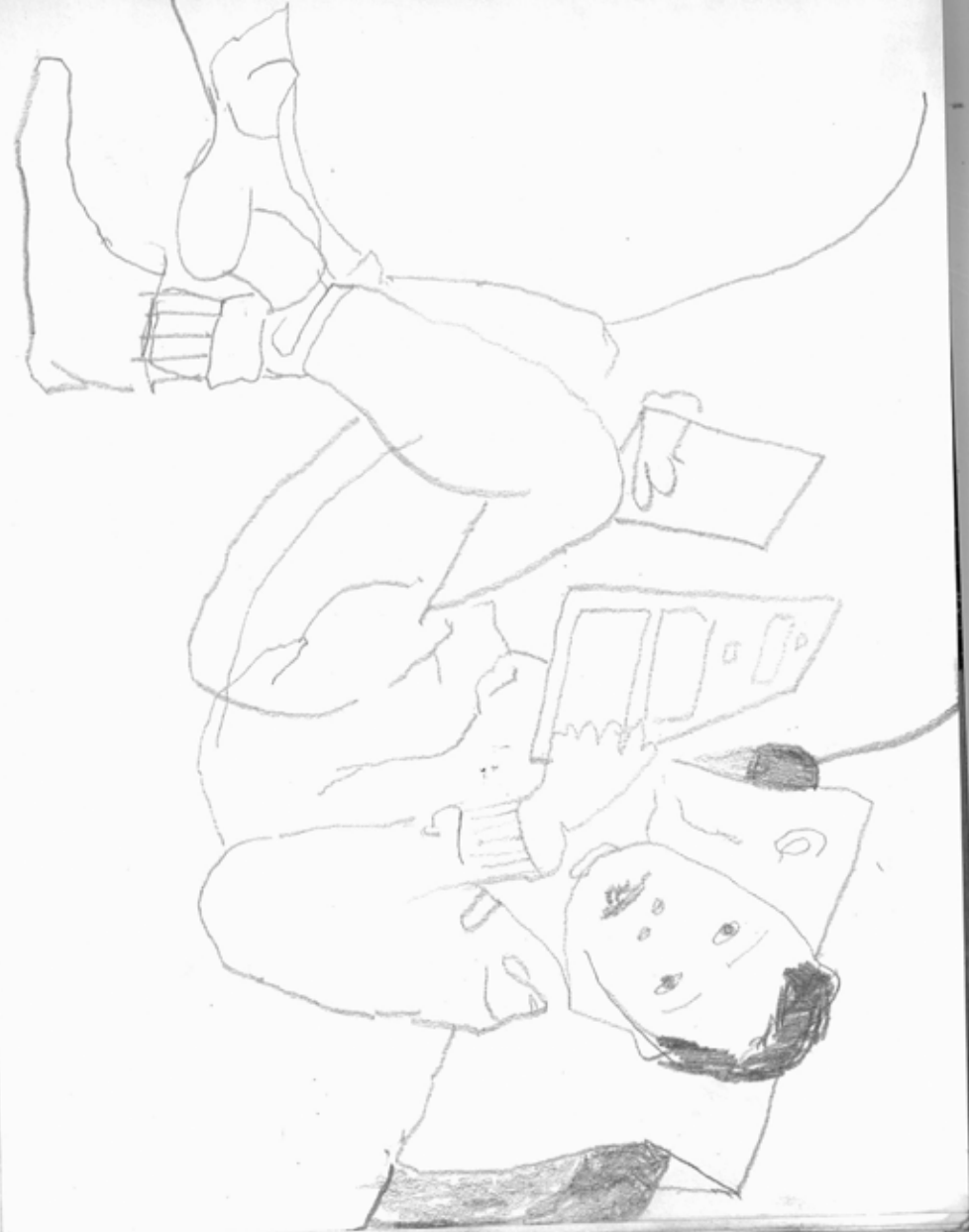
*When a flower turns its face towards its roots, it's turning
its being towards death. When we reach a small town
with a karaoke bar called Alice B., Toklas picks up
the microphone and sings the only lyrics she can
remember: We are like diamonds in the sky, shine bright
like a diamond.*

I am drinking whisky among the stars. This is the
night when I fall in love with you, Art.

II

I'm standing in Lofoten, gluing a heart made of moss
up on her trashed red dress. Our hair is braided
together, I feel your pulse, your breathing. I'm within
you, performance.

III

Jessie Bullivant

1986 ALBURY*, AUSTRALIA

* Tunnustan Wiradjuri-kansan synnyinmaani perinteisiksi omistajiksi, ja kunnioitan menneitä, nykyisiä ja tulevia Vanhimpia.

* I acknowledge the Wiradjuri people as the traditional custodians of the land on which I was born, and pay my respects to Elders past, present and future.

Ilmoitetaan myöhemmin. Erikoisvieraita. Virvoketarjoilu. Muutokset mahdollisia.

To Be Announced. With Special Guests. Refreshments Provided. Subject To Change.

2019

Julkinen ohjelma / Public Programme

Läsnaölösi on jo itsessään lahja.

Your presence is presents enough.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

©

Cáit Ní Dhuinnín

1988 IRLANTI / IRELAND

(kivinen ranta)

"Makaa maassa", hän ehdotti. "Mieti, millä tavalla voit samastua niihin."

"Mmmm", vastasin välinpitämättömästi samalla kun mietin hiljaa itseseni: "Miten voisin samastua näihin kivisiin asioihin? Ne eivät puhu, liiku tai viesti minun kanssani. Haluan murtaa ne osiin."

Kuitenkin makaan siinä, odotan ja ihmettelen, mitä seuraavaksi tapahtuu.

(kukkulan laki)

Kivien pinnat tuntuvat kosteilta. Niiden harmaa pinta on merituulen viilentämä, eikä niitä tee mieli syleillä. Ja silti käsivarret kietoutuvat, vartalo painautuu kiinni. Kivet ja luut.

Mineraaleja, mineraaleja, mineraaleja.

Seisoen, nojaten, pää, lonkat, polvet, kyynärpäät.

(keskustelu)

Miltä tuntuu olla niin kiinteä? Miltä tuntuu, kun joku työntää tai painaa sinua – miltä tuntuu muodostua ja yhdistyä jonkin kanssa? Muistatko, minkälaista oli kaiken alussa? Millainen ääni sinulla oli? Asetutko eteen- vai taaksepäin? Miten liikut? Millaista on olla nesteenä? Miltä tuntuu tulla kaivetuksi ja muokatuksi, ja sitten lämmitetyksi, kunnes viimeinenkin kosteuspisara on poistunut sinusta? Miltä tuntuu, kun jokin iskeytyy sinuun ja hajottaa kerrostumasi pieniksi palasiksi ja vieläkin pienemmiksi? Miltä tuntuu tulla heitetyksi alas jyrkänteeltä, kimpoilla sen paljailta reunamilta, niin että sinusta lohkeavat palaset sekoittuvat kalliosta lohkeaviin säleisiin? Miltä tuntuu tulla valtameren silottamaksi?

(a pebble beach)

"Lie on the ground," she suggested. "Consider how you relate to them."

"Mmmm," I replied in a non-committal way, and to myself, "How can I relate to these stony things? They do not speak or move or interact with me. I want to crack them open."

But I lie there and wait and wonder what will happen.

(a hilltop)

The surfaces of the stones are moist to touch. Cooled by the sea air the rough grey does not call to be embraced. Nevertheless, arms wrap around, body presses in. The stones and the bones.

Minerals, minerals, minerals.

Standing, leaning, head, hips, knees, elbows.

(a conversation)

How does it feel to be so solid? How does it feel to be pushed and pressed and fused and formed? Do you remember the beginning? What is your voice? Do you face backwards or forwards? How do you move? How does it feel to be liquid? How does it feel to be dug and moulded, then heated until every last drop of moisture is gone from you? How does it feel to be hacked from the hard layers and then smashed into little pieces, smaller and smaller and smaller? How does it feel to be hurled down a cliff-face, bouncing off exposed edges, bits of you and bits of cliff chipping at each other, intermingling? What is it like to be smoothed by the ocean?

Maria Erikson

1985 VIRO / ESTONIA

Painojälki litografiakivellä ja paperilla /
Print on lithographic stone and paper

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

Kehoni toimii taiteentekemisen välineenä. Se liikkuu litografiassa käytettävien kalkkikivien päällä jättäen jäljen, joka on sekä alkuvoimainen että intuitiivinen. Kivi reagoi sitä koskettavaan materiaaliin, ja minä vastaan siihen. Tuloksena on tallenne ajan mittaan muodostuvista tietoisista ja tahattomista kehon liikkeistä. Kalkkikiven kykyä vastaanottaa rasvaista materiaalia voidaan verrata kykyyn muistaa, niin myönteisiä kuin kielteisiä kokemuksia. Samaan tapaan kuin kehoillamme on kyky muistaa ja periä kipua ja vammoja. Kun nämä kaksi elementtiä kohtaavat – aktiivinen keho ja passiivinen kivi – aine ja läsnäolo voidaan tallentaa väkivallattomien kemiallisten reaktioiden kautta. Kiven fyysiset ominaisuudet, sen voima, vakaus ja muokattavuus yhdistyvät kuvaan ja ovat tässä mielessä kehon ominaisuuksia.

My body performs as an artistic tool, moving over the surface of lithographic limestones and leaving a corporeal trace that is both primitive and intuitive. Stone reacts to the material applied, and I respond. The result is a recording of both conscious and involuntary body movements, composed of time through action. Limestone's receptiveness to grease can be seen as an ability to memorize experiences, both positive and negative, like our bodies have the ability to memorize as well as inherit pain and trauma. When these two elements meet – the active body and the passive stone – matter and presence is captured through non-violent chemical reactions. The physical properties of the stone, strength, stability, but also adaptability become intertwined with the image and are in this way attributed to the body.

HEMULOORDI

1989 TAMPERE

VipGate

2019

Installaatio / Installation

On mulla tarjota teille trippi kolmen markan Dubaiin!
On siellä muutama kuuma neitsyt ja yks tuhatpäinen wannabe, joka kasvattaa hotellin vessas kannabist'.
Altaan reunalla istuu tulevaisuuden vainajii ja bisnesenkelin naama on painettu heidän seteliin.
DirtyMoney virtaa turistien suonissa ja ihan kaikki meistä on mukana juonessa.

I would like to have a blonde hair and I've kind of done my best:

First I tried to put some lemon in my hair, and after that turmeric, because lemon didn't work. Still after those many attempts my hair blows in the wind in this Finnish mouse brown way.

My friends said that the problem is that I would first have to bleach my hair before dyeing it with some real L'Oréal shit. It is the only way to have blonde hair. But we all know how the bleaching turns out – it will never work as we want and I really don't want to pay for going to the hairdresser.

The only person in the world who can have perfectly blonde hair in one night is Kim Kardashian. She has all the money, she has all the power. I put all my trust in her.

Eetu Huhtala

1993 ÄÄNEKOSKI

Mekaaninen veistos /
Mechanical sculpture

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

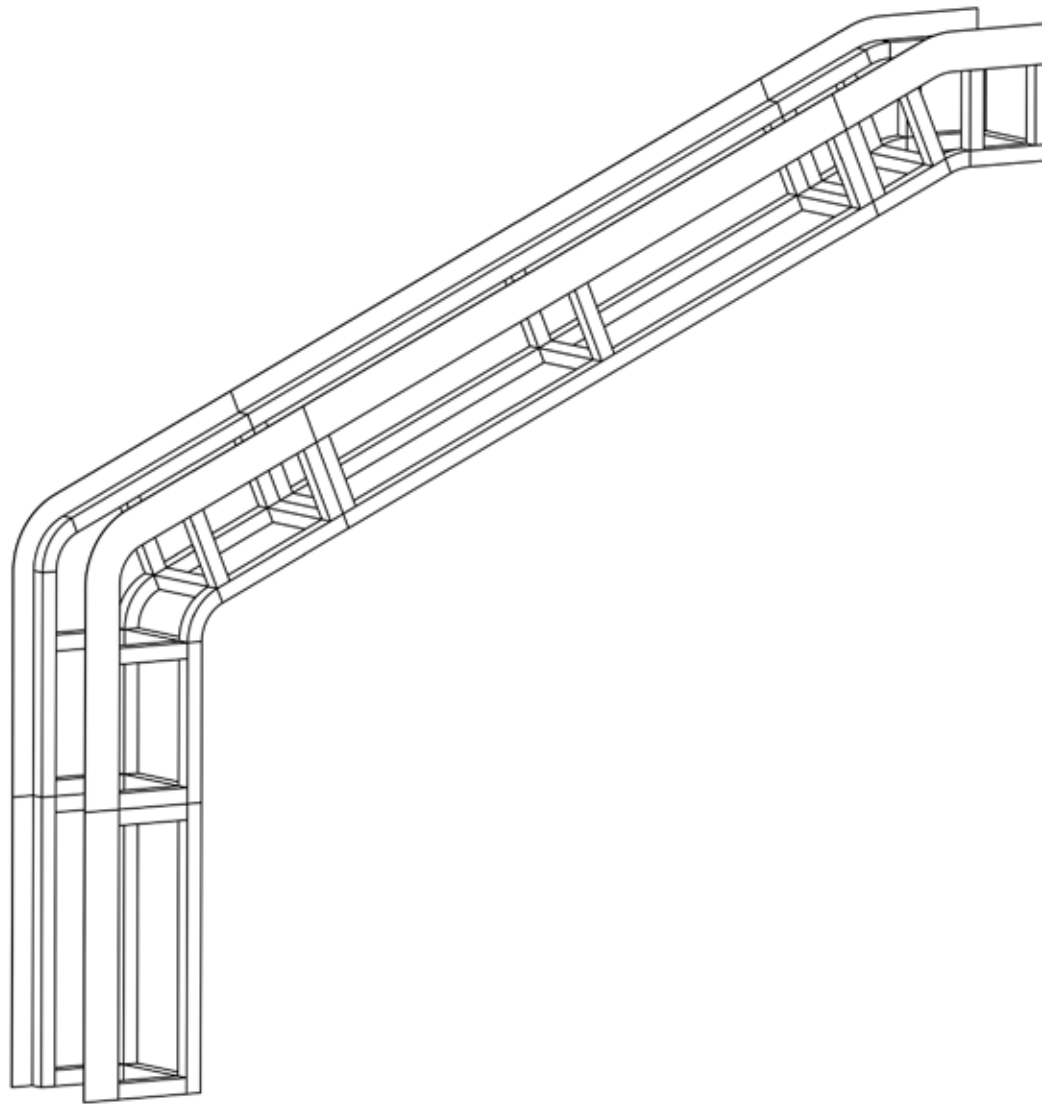
©

Liikkeen edellytyksenä on sen eteen nähty vaiva. Jotta voisit edetä, vaivan määrän täytyy kuitenkin ylittää se voima, joka estää liikkumistasi ja ilman näkemääsi vaivaa liikuttaisi sinua vastakkaiseen suuntaan. Voimien ollessa yhtä suuret jäät paikallesi. Etenemisen pyrkimyksesi ei näy sivustakatsojalle.

Oma ja läheisteni historia toimii usein lähtökohtana työskentelylleni, ja teokseni pohjautuvat traumoihin, tapahtumiin ja tuntemuksiin, joita olen kokenut ja jakanut. Liikun henkilökohtaisen ja yhteiskunnallisen välillä, mutta tarinoiden sijaan tarjoan fragmentteja, yksittäisiä tuntemuksia ja tilanteita. Työskentelyni keskiössä on ymmärretyn muuntaminen koetuksi, yhteiskunnallisen henkilökohtaiseksi ja sympaattisen empaattiseksi.

A prerequisite for movement is that you make an effort to produce it. However, to advance, your effort must overcome the force that tries to stop you from moving, and which will move you to the opposite direction if you do not persist in your effort. When both forces are equal in strength, you will stay still. Your aspiration to move is not visible to the spectator.

My practice is often based on my own past and the past of the people who are close to me. My works are based on the traumas, events and feelings that I've experienced and shared. My themes fluctuate between personal and societal issues, but instead of stories, I offer fragments, individual feelings and situations. At the core of my work is the transformation from the understood to the experienced, from societal to personal, and from sympathetic to empathetic.

Niklas Ingelius

1992 LAHTI

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

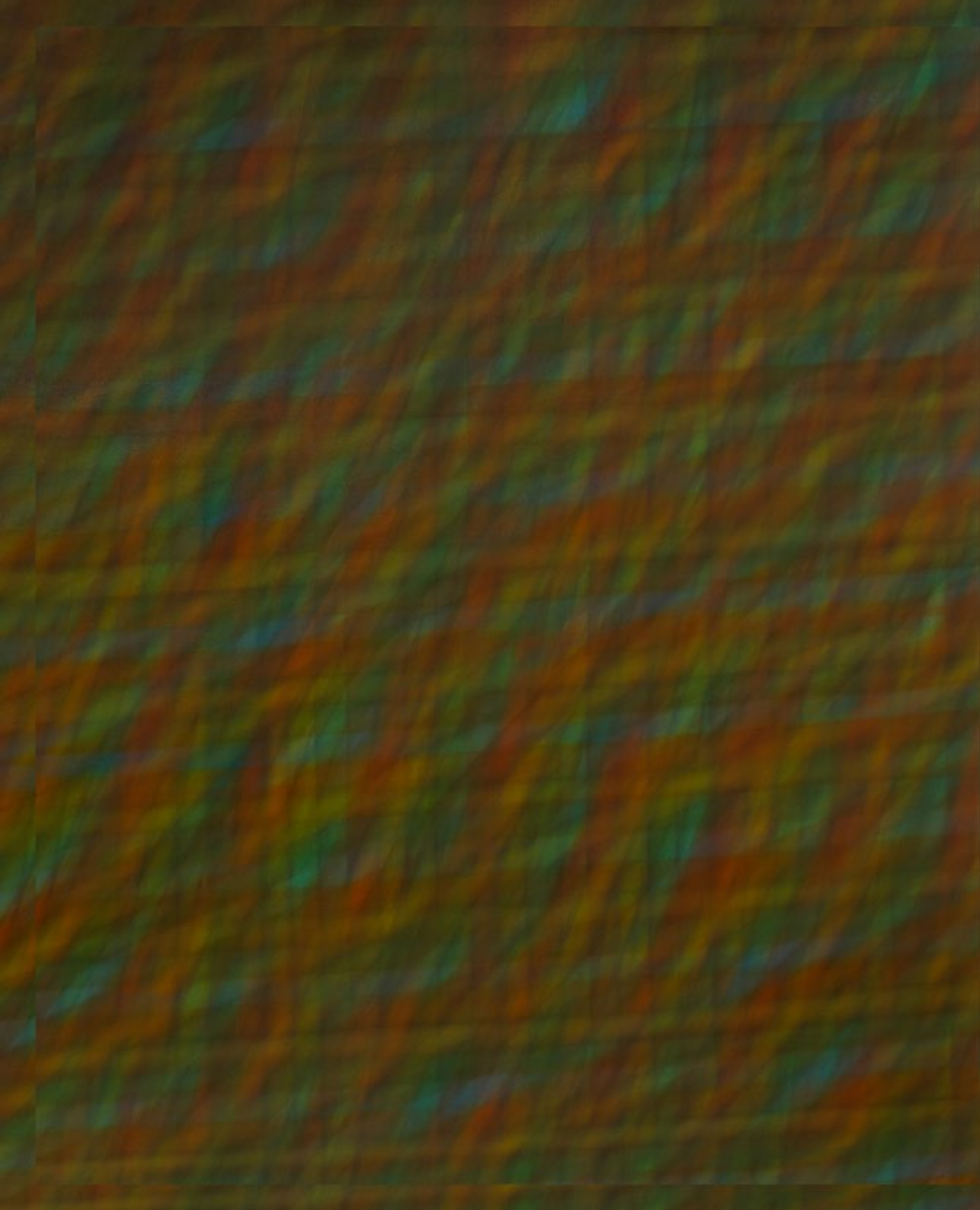
©

Maalaus pohja rajaa kuvaa, jonka läpinäkyvien ja yhdistettyjen kerrosten järjestelmät ovat epäselvät, sillä ne näyttäisivät painautuvan kasaan yhdeksi tasoksi. Minua on kauan kiinnostanut Deweyn tapa erottaa taideteos ja -kokemus toisistaan. Näen maalauksen tilallisena tapahtumana, jossa teos asettuu jonnekin katsojan ja teoksen väliin. Olen tämän teorian valossa innoittunut tekemään kerroksellisia maalauksia.

Teoksissani olen maalannut ennalta määritettyä kuvaa useaan kertaan, kääntäen sitä hieman aina seuraavassa maalikerroksessa. Katson tätä prosessia eräänlaisena kuvan muodostamisen tapana, jossa eri tasojen vuorovaikutuksesta pintaan syntyy tilallisuutta, muotojen ja pintojen ryppäitä, toistuvuutta, mutta myös käsityöstä aiheutuvaa muutosta.

The painting surface restricts the image, which includes structures of transparent and combined layers. These structures seem unclear, because they appear to be compressed into a single layer. For a long time, I have been interested in Dewey's way of distinguishing an artwork from art as experience. I consider a painting to be a spatial occurrence, where the work itself is situated somewhere between the viewer and the work. This theory has inspired me to work on layered paintings.

In my works, I have painted a pre-chosen image a number of times, each time turning it slightly before applying the next layer of paint. I regard this process as a method of forming a picture where the interaction between the different layers creates spatiality, clusters of forms and surfaces, and repetition, but also change arising from manual labour.

Jaana Kähkönen

1991 VANTAA

Ihmishyllyt
Human Shelves

2019

Puu, metalli, akrylaatti, vaihtelevat mittasuhteet /
Wood, metal, acrylate, variable dimensions

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

Tuntuu vapauttavalta heilutella jalkoja ilmassa. Samalta kuin lapsena puun oksilla istuessa ja kiipeillessä. Näen huoneen eri perspektiivistä, ja tila levittäytyy edessäni. Ylhäällä on kuin suojassa, kaiken tavoittamattomissa.

Hyllyille saa kiivetä.

Swinging my legs through the air feels liberating. It's that childhood feeling of climbing a tree and sitting on the branches. I see the room from a new perspective, as the space spreads out in front of me. Being up here is like being in a safe haven, away from everything.

You are allowed to climb on the shelves.

Tuomo Laakso

1980 HEINOLA

Maalauksia

Paintings

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

©

Hengitys sisään. Niin hetkellinen on taiteellisen innoittumisen kokemus. Uloshengittäessä se on jo poissa, ja siitä lähtien työskentely aina valmiiseen teokseen asti on pyrkimystä manata se takaisin.

Innoituksen laukaisee puhutteleva väri-ilmiö. Sitä seuraa ideoiden ketjureaktio, joka hyvin usein johtaa johonkin melankoliseen tuntemukseen tai muistoon. Joskus idea tekee täyden kierroksen ja päättyy takaisin pelkistetyimpään muotoonsa, väriin. Väri kertoo minulle omalla kielellään paljon. Siksi käytän tätä mahtavaa asetta varoen.

Uskottelin pitkään, että padotut negatiiviset tunteet ovat työskentelyni keskeisin polttoaine. Ei se taida olla ihan totta. Kuvien tekemiseen sisältyy paljon onnen tunteita – kauneuden ikävöintiä ja ikävöinnin kauneutta. Uneksimista, näkyjä hämärässä.

Lapsuusvuosien jälkeen aloin muuttua sisäänpäin kääntyneeksi, ja sellaisena olen ehkä säilynytkin. Kuvien tekeminen (jota silloin en vielä keksinyt nimittää taiteeksi) ei ollut minulle enää vain keino ilmaista itseäni. Siitä tuli keino tehdä itseni näkyväksi.

A simple inhalation. So fleeting is the experience of artistic inspiration. By the time you exhale, it is already gone, and from that moment until the work is finally finished, you try to conjure it back.

Inspiration is created by a colour phenomenon that triggers a response in you. It is followed by a chain reaction of ideas, which quite often leads to a melancholy emotion or a memory. Occasionally, the idea will come full circle and return to its original form, colour. Colour has much to say to me in its own language. This is why I use this mighty weapon with great care.

I used to tell myself for a long time that my inhibited negative emotions function as the most significant propellant in my work. But I suppose that's not entirely true. When you make pictures, you experience many feelings of happiness – a longing for beauty and the sentimentality of yearning. Dreaming, visions in the dark.

I started to become introverted after my childhood, and perhaps I have remained that way. Making pictures (which I didn't call art back then) was no longer a way to express myself. It was a way to make myself visible.

Astri Laitinen

1992 VANTAA

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

Kun menen työhuoneelle, joku aivojen osa jää oven ulkopuolelle, ja olen siitä kiitollinen.

Havaintoihin ja muistoihin perustuvassa piirtämisessä on yhteistä se, että molemmissa keho käy läpi tilannetta. Havaintopiirtämisessä on väkisinkin tilanteen ulkopuolella, ihmetyksen tilassa, kun taas muistoja piirtäessä tilanteiden tunnepitoinen puoli tulee esiin.

Viivat jäsentävät
ne ovat yritys ymmärtää
saada vastakaikua

Viime aikoina olen piirtänyt enimmäkseen muistoja. Kosketuksia, joita koetan palauttaa kehooni ja tuoda näkyväksi paperille.

Update: kyllä mä käyn näköjään myös ulkona piirtämässä tota kevään valoa.

When I go to the studio, part of my brain remains outside, and I'm thankful for that.

What observation-based and memory-based drawing have in common is that in both methods your body goes through the event. When you draw something that you have observed, you necessarily remain outside the event in a state of bewilderment, whereas if your drawing is based on your memories, the emotive side of the events will come through.

Lines provide structure,
they are an attempt to understand,
to receive feedback.

Recently, I have mostly drawn memories.

Touches that I try to give back to my body and make visible on paper.

Update: It seems that I also go outside and draw the spring light.

©

Emelie Luostarinen

1987 TUKHOLMA, RUOTSI / STOCKHOLM, SWEDEN

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

13. helmikuuta 2019. Tämä teksti olisi pitänyt palauttaa jo monta päivää sitten. Ainoa mielessäni oleva asia on video, jonka pariisilainen galleria Bonny Poon julkaisi Instagramissa. Taiteilija Marie Karlberg toteaa videolla: *"Minulle kangas, tyhjä kangas, on kuin alaston vartalo, jonka voin vaatettaa. Joten nämä (osoittaa kankaalla olevia jälkiä) ... ovat kuin vaatekappaleita, jotka asettelen kankaalle."* Myöhemmin lisään vielä itse: *"Olen vain tyttö (nyt alasti), joka seisoo yleisön (teidän) edessä. Toivottavasti en kuitenkaan enää alasti."*

Kuvan Kevät -näyttelyssä esillä oleva teokseni on maisterintutkielmani toinen osa. Ensimmäisen osan tutkielmasta muodosti tammikuussa 2019 pitämäni yksityisnäyttely ITSY BITSY. Kyseessä oli näyttelyn avulla kerrottu tarina, joka järjestettiin Exhibition Laboratoryn Project Room -galleriassa.

13 February 2019, this text was due a few days ago. The only thing I can think of is a video posted on Instagram by the Paris-based gallery, Bonny Poon, where the artist Marie Karlberg says: *"For me, a canvas, an empty canvas, is like a naked body that you dress. So these (pointing at marks on a canvas)... are sort of clothing items that you put on the canvas."* Later I add: *"I am just a girl (now naked) standing in front of a crowd (you). Hopefully not naked anymore."*

My *Kuvan Kevät* work is the second part of my Master's thesis. The first part took place in January 2019 and was a solo exhibition named ITSY BITSY. It was a story shown through an exhibition at Exhibition Laboratory's Project Room.

Milja-Liina Moilanen

1989 SAVONLINNA

Videoinstallaatio /

Video installation

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

Köyhä ei voi olla keskiverto, siihen tarvitaan osto-voimaa. Köyhä ja ylipainoinen yksinhuoltaja yrittää saavuttaa suomalaisen unelman muuttumalla mahdollisimman tavalliseksi. Tasapaksu ja tavanomainen tarina vie katsojan matkalle harmaan arjen ihmeelliseen maailmaan. Löytyykö usvaverhon takaa lauontaimakkaran makuinen paratiisi?

When you are poor, you cannot be average, because that would require purchasing power. A single parent, poor and overweight, lives the Finnish dream by becoming as ordinary as possible. A dull and conventional story takes the viewer on a journey to the wonderful world of grey everyday life. Will there be a sausage-flavoured paradise beyond the wall of mist?

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

©

Jussi Nykänen

1985 PIEKSÄMÄKI

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

Suosin työskentelyssäni taidegrafiikan, piirrostaiteen ja kuvanveiston menetelmiä. Viime vuosina olen tehnyt korpimailla myös yksinäisiä, rituaalisia performansseja. Taiteilijana olen pyrkinyt korostamaan ihmisen ja luonnon erottamattomuutta sekä kulttuurisen diversiteetin merkitystä.

Opinnäytetyöni käsittää sarjan kannettavia ja puettavia veistoksia sekä niiden käyttöä havainnollistavia mustepiirroksia. Veistosten materiaalit olen kerännyt kävelyretkieni ohessa rannoilta, jättömailta ja hakkuuaukoilta. Ajopuut, metallinpalat ja muut löytömaterialit ovat järjestyneet työhuoneellani uudelleen naamioiksi, hanskoiksi, kilviksi ja kuoriksi. Veistokseni ovat paitsi itsenäisiä teoksia myös osa performanssia.

Käsittelen opinnäytetyössäni muodonmuutosta. Hajoamistilassa olevien luonnonmateriaalien kantaaminen rinnastuu shamanistiseen metamorfoosiin. Kuinka tulla hakopuuksi, ruostua rautana, jalat hyllyvässä suossa.

I typically apply methods from printmaking, drawing and sculpture in my practice. In recent years, I have done solitary, ritualistic performances in the wilderness. As an artist, I have tried to emphasize the inseparability of the human and nature, as well as the significance of cultural diversity.

My thesis work consists of a series of portable and wearable sculptures as well as ink drawings illustrating their use. I have picked up the materials for the sculptures during my walks on waterfronts, wastelands and clear-felled areas. Pieces of driftwood and metal as well as other found materials have been made into masks, gloves, shields and covers in my studio. My sculptures are not only independent works, they also function as parts of a performance.

My thesis work examines metamorphosis. The carrying of decomposing natural materials is set in parallel with a shamanistic metamorphosis. How do you become a submerged tree, rust as iron, with your feet deep in the wobbly bog.

©PAAVO NYKÄNEN

Jarno Parkkima

1984 HELSINKI

FIAT LUX

2019

Kaksikanavainen videoteos /

A two-channel video work

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

©

Katselen paljon valokuvia ja elokuvia. Ihmisiä, paikkoja ja tapahtumia. Nämä kuvat muodostavat valtaosan todellisuudestani ja vaikuttavat mielikuviini sekä ihanteisiini. Unelmoin paljon.

Tämänkaltaista olemisen tilaa on vaikea pukea sanoiksi. Kuvien keskellä koen olevani etäällä ihmisistä ja aineellisesta maailmasta. Tämä on turvallista, mutta tarvitsisin lisää vuorovaikutusta, sattumaa ja luonnollisen epävarmuuden kohtaamista.

Tapaan ihmisiä kahdessa eri kaupungissa. Keskustelemme ja kuvaan heitä kamerallani muutamien päivien aikana. Elämme kukin tavalla tai toisella kuvien ja kuvaruutujen ympäröiminä.

Kuvat näyttävät jotakin mennyttä, jotakin joskus ollutta. Niiden pinnassa ja olemuksessa voi tuntea yhtäaikaaisesti menetyksen ja jäljen elollisuudesta. Kuvat voivat myös vangita ja lamaannuttaa – ja kuitenkin herättää mielen sekä kehon liikkeeseen jotakin kohti. Huolimatta siitä, että kameran etsimen lävitse katsominen ja kuvien tallentaminen on lähtökohtaisesti etäännyttävää toimintaa, tämä on silti yritys kuroa koettu etäisyys umpeen.

I watch a lot of films and photographs. People, places, events. These images constitute most of my reality and affect my conceptions and ideals. I dream a lot.

It is difficult to put this kind of existence in words. When I am immersed in images, I feel like I am far away from people and the corporeal world. While this feels safe, I do need more interaction, spontaneous coincidences, and just to come to terms with uncertainty.

I meet people in two cities. We talk, and I record images of them with my camera for a couple of days. We all live surrounded by images and screens, one way or another.

Images show us something that is in the past, something that has once existed. You can simultaneously feel a sense of loss and a trace of life in their surface and essence. Images can get a hold on you and make you paralyzed, but they also provoke the mind and the body to move towards something. Looking through the viewfinder of a camera and recording the images is inherently a distancing act; and yet it is an effort to close the experienced distance.

Jenni Rahkonen

1986 JYVÄSKYLÄ

2019

Videoinstallaatio /

Video installation

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

©

Työni on kuulostelevaa, kaivelevaa ja yhteensovitt-
levaa. Koetan luoda tilaa merkitykselliselle
hämmennykselle ja hourailulle.

My work is investigative, probing and
accommodating. I try to make room for
meaningful confusion and rambling.

Riikka Salminen

1988 HELSINKI

Öljyvärimaalaus kankaalle /

Oil on canvas

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

Olipa kerran ei-mihinkään aikaan, menetin hetkeksi järkeni
en ole vieläkään varma menetinkö sen,
vai sainko sen oikeastaan kerrankin toimimaan.
Hulluus koputti vasempaan käteeni
käveli sisään,
riisui naamionsa kuin hatun ja ojensi kimpun kukkia.
Tervetuloa, minä huusin,
laitetaan pannu kuumaksi!

Once upon a time at no time at all, I lost my mind
for a moment
even today I am not certain if I lost it,
or if I actually for once managed to make it function.
Madness knocked on my left arm
walked in,
took off its mask, as if taking off a hat, and handed
me a bouquet of flowers.
Welcome, I shouted,
let's put the kettle on!

STANDARD
VERSION

Elisa Aaltonen

1992 TERVAKOSKI

Metanoia

2019

Valokuvaus / Photography

OLLAAN NIIN KUIN KAIKKI, MITÄ MEILLE ON
KERROTTU, OLISI TOTTA:

Lopulta, elämäni viimeisenä päivänä vedän kuoleman koittaessa viimeisen henkäykseni. Vaimoni pitää minua kädestä aivan liian pitkään. Lapsemme ja lapsenlapsemme jäävät surun valtaan ja ihmettelevät, mihin olen mennyt. Tyttäreni yrittää selittää nuorimmille lapsilleen, mitä kuolema on. Perheeni on ryhdyttävä järjestelemään hautajaisiani. Seurakuntaan on soitettava.

Avaan silmäni ja näen edessäni liekkimeren. Tiedän, missä olen, ja viimeinkin totuus paljastuu minulle. Tuli polttaa minua, ja se tuntuu niin suloiselta koko elämän mittaisen yrityksen ja erehdyksen jälkeen. Jumalan minulle antama elämä ja kehoni, joka kantoi minua elämäni jokaisen sekunnin ajan, ovat nyt sulkeutuneet iankaikkisen kärsimyksen syleilyyn. Kun vielä elin, kehoani kosketettiin uskomattomalla rakkautella, ja nyt toivon, että olisin voinut tuoda muiston siitä mukanani tähän iankaikkiseen rangaistukseen.

Silmäni ihailivat monia Hänen jumalaisten käsiensä tekemiä ihmeellisiä töitä. Kerran nuo kädet vuosivat verta köyhään ja veriseen maahan, eivätkä ne koskaan kirjoittaneet kirjaa tai nousseet kostamaan vääryyttä. Nyt nuo samat kädet ruoskivat alastonta selkääni jättäen siihen syviä haavoja samalla, kun anelen lisää. Häntä varten minä niin usein polvistuin pehmeälle sametille ja suutelin ahnaasti rakastamaani ihoa pienen, mauttoman öylätin päällä. Janosin häntä niin valtavasti elämäni loppuun saakka.

LET'S PRETEND THAT EVERYTHING THEY SAY
IS TRUE:

Then on the last day of my life, my last breath will escape me as I die. My wife will hold onto my dead hand for far too long. Our children and our grandchildren are left grieving, wondering where I've gone. My daughter will explain death to her youngest children. My family will need to plan my funeral. They need to call our congregation.

I open my eyes and I see a sea of flames. I know where I am and I finally know the truth. Fire burns me, and it feels so sweet after a lifetime of trial and error. The life that God gave me and the body that carried me through every second of my life are now embraced by everlasting torment. In my life, my body was touched with incredible love and now I wish I could take that memory with me into this eternal punishment.

My eyes had marveled at many of the works of His divine hands; the hands that once bled onto the poor bloody ground. Those hands that never wrote a book, never rose in retaliation, cracked a sharp whip that left deep cuts on my naked back as I asked for more. My knees often bent onto soft velvet just for Him, when I hungrily kissed the surface of the beloved skin on a small tasteless wafer. I lived in such thirst for Him until the end.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Sara Blosseville

1994 DIEPPE, RANSKA / FRANCE

Veistosinstallaatio /
Mixed media sculpture installation

Kivikeitto

nyt lumi sulaa loskaseksi
sotkeutuu autojen mehun ja soran mukaan
kevään soppa

imeä kiveä
siellä mistä tulen laitetaan kivi keittoon
mainen tapa
hieronta kasvikset ja yhdistää niitä
pinnan siloitus ja mehujen jako
voit myös laittaa tennispallon pesukoneeseen jotta
pyykit pehmentyisivät

Kivikeitto on suosittu tarina, jossa nälkäiset
matkailijat vakuuttavat kyläläiset lisäämään vähän
omia veteen, jotta keitto olisi rikas ja herkullinen
ateria, josta kaikki nauttivat

Stone soup

now the snow is melting on the ground
mixed with car juice and grit
it's soup
sucking salty rocks

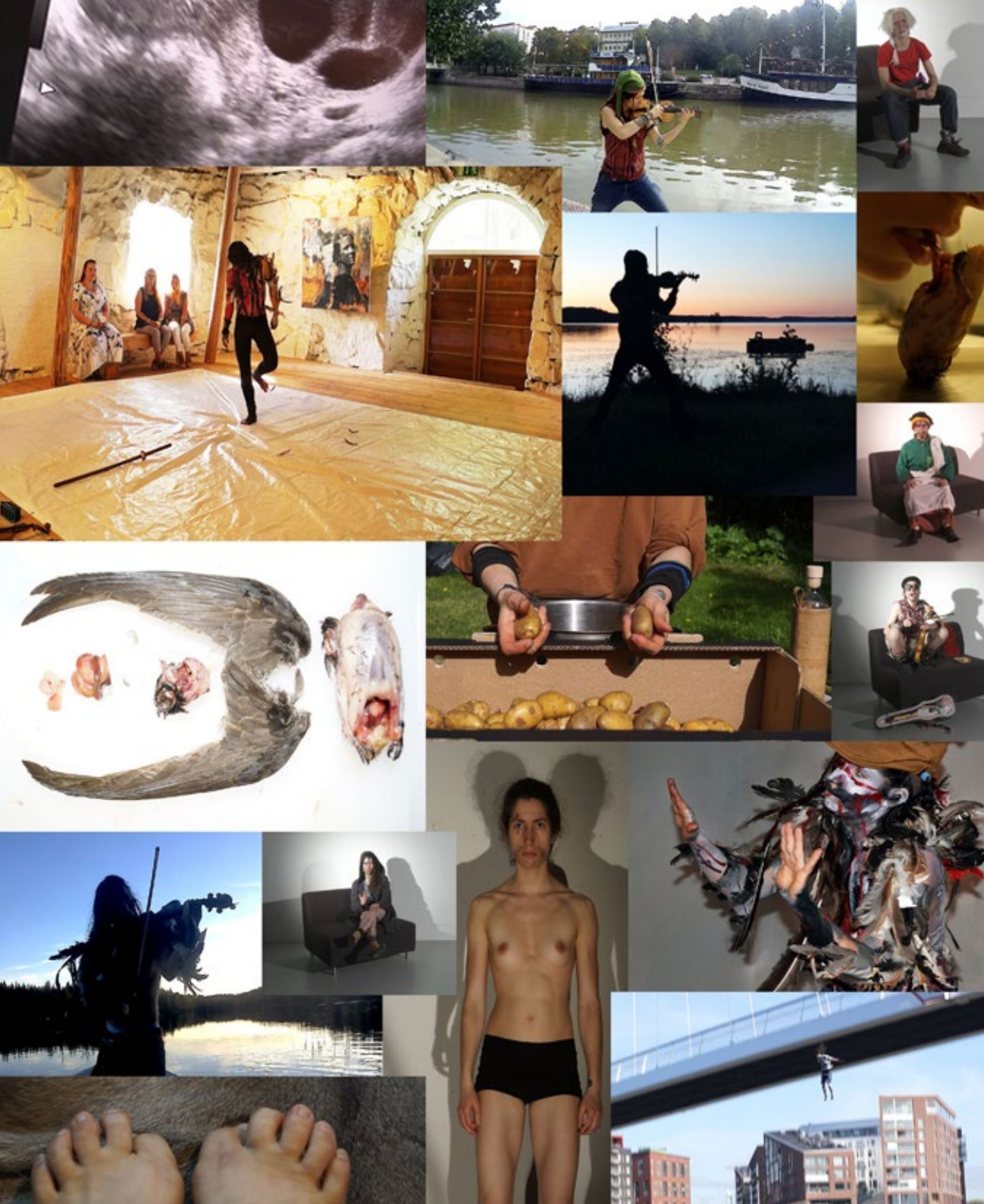
in my hometown we put a stone in soup
peasant style
it massages the vegetables and crushes them
together
acting like a pestle
refining textures allocating juices
you can also put a tennis ball in washing machine
to soften linen

Stone soup is a folk story in which hungry strangers
convince the people of a village to each
share a small amount of their food for the stone
soup, in order to make, finally, from poor bits
a rich and enjoyable meal for everyone

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Rag Elnyg

Muna Muna Munaf 2018–2019

Fiddlestick 2016–2019

Sekajäte collective 2018

Diary of a lefty apprentice chapter 2 2017–2019

Against the meat industry round 1 2018

Varpat 2.0 2018–2019

Homeless hopes and hopeless dreams 2018

The WASP medicine man 2018

"I have no boobs": Tribute to Joseph Kosuth 2018–2019

Video, installaatio / Video, installation

A language is not all the time conveying a meaning.
A song doesn't need to be understood.
A body doesn't need to be useful.
A brain doesn't need to be balanced.
A second doesn't need to be spared.

Matka mies, matkamies.
Makkarakoiria
Sadetanssi
Olen syntynyt.
Tuliviulu tanne!
Kuukukka kuka, keta, kakku.
Saha paha raha
Tuoli huoli puoli
Väristä.
Valkoinen näkee musta.

Johannes Heikkilä

1986 ROVANIEMI

Puupiiirros, installaatio /
Woodcut, installation

Ihminen lokeroi asioita ja ympäristöään ymmärtääkseen ja suhteuttaakseen niitä. Hän luo huomaimattaan merkitykset ja todellisuuden rakenteet sille, mikä hänelle on avautunut. Pienetkin huomiot riittävät sytyttämään ajatuksen jostain täydestä eli itselle sopivasta kokonaisuudesta. Mieli työskentelee, rakentaa kuvaa – ja kuvasta tulee sopiva. Loppujen lopuksi kokemus on tosi, koettu ja ymmärretty. Hajanaiset suorat ovat näin asettuneet paikoilleen.

Työskentelen ensisijaisesti puupiiirrosten parissa. Installaatio ja tilallisuus ovat läsnä tavassani hahmottaa ympäristöä, lähestyä tekemistä. Työskentely on minuuden prosessi, itsensä tuntemisen ja oppimisen paikka. Ajatuksen ja konkreettisen välinen ristiaallokko, jossa aineeton saatetaan koettavaan muotoon tähän palikoilla ja sanoilla tiukasti muovailtuun ja karsittuun maailmaan.

Teoksissani ovat läsnä arkkitehtuuri ja rakennetut tilat. Sen sijaan, että näkisin arkkitehtoniset visioni ja konstruktiot kylminä teollisuustuotteiden kuvina, koen sommittelemani rakennelmat jonkinlaisiksi sisäisen maailman heijasteiksi, mielenkuviksi.

People often compartmentalize things in their environment in order to understand them and put them in proportion. They create structures of reality and give meaning to the things they have observed without even noticing it. Even the most insignificant observations can inspire a complete idea; a totality that resonates with itself. After all, an experience is something that is true, experienced and understood. Scattered lines have thus fallen in place.

I work primarily with woodcuts. Installations and spatiality are present in my way of perceiving the environment and my approach to work. For me, working is a process of the self, a place for knowing and learning more about oneself. The confluence of thought and concrete activity, where the intangible is made tangible in a world that is so strictly shaped and constrained by words and objects.

Architecture and built spaces are present in my works. Instead of regarding my architectural visions and constructions as cold pictures of industrial products, I consider the constructs that I have designed to represent projections of an internal world, pictures of the mind.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Pilvi Hyväri

1992 TORNIO

2019

Ääni, video / Sound, video

29.10.2018

palasin luoksesi taas
tällä kertaa mun sydäntä ei särje,
se voi hyvin. tai ainakin niin hyvin
kuin voi eineksillä, tupakalla ja paskoilla suhteilla
ruokittu sydän voida
parempaan suuntaan ollaan matkalla: ilmastoahdis-
tuksen pakottamana lopetin iltaiset parvekkeella
seisoskelut tupakka seuranani ja tällä viikolla
pakastepizzailtoja on ollut vain yksi, muuten olen
syönyt puuroa ja leipää.
käsittääkseni olen edistynyt myös mitä tulee
romanttisiin suhteisiin, oon opeteltu sanomaan että
pliis silitä mua nyt ja aloittamaan lauseita "musta
tuntuu"
miltä musta tuntuu?
hyvältä, nyt ku pääsin taas sinun tykö
on ollu ikävä. oot aina niin lohdullinen, niin valtava,
että kaikki minussa oleva rakkaus on vain
säällittävä murunen sun sylissä. on se silti kaunis
murunen, sitä ei voi kieltää!
en ole tainnut koskaan kysyä mitä sinulle kuuluu

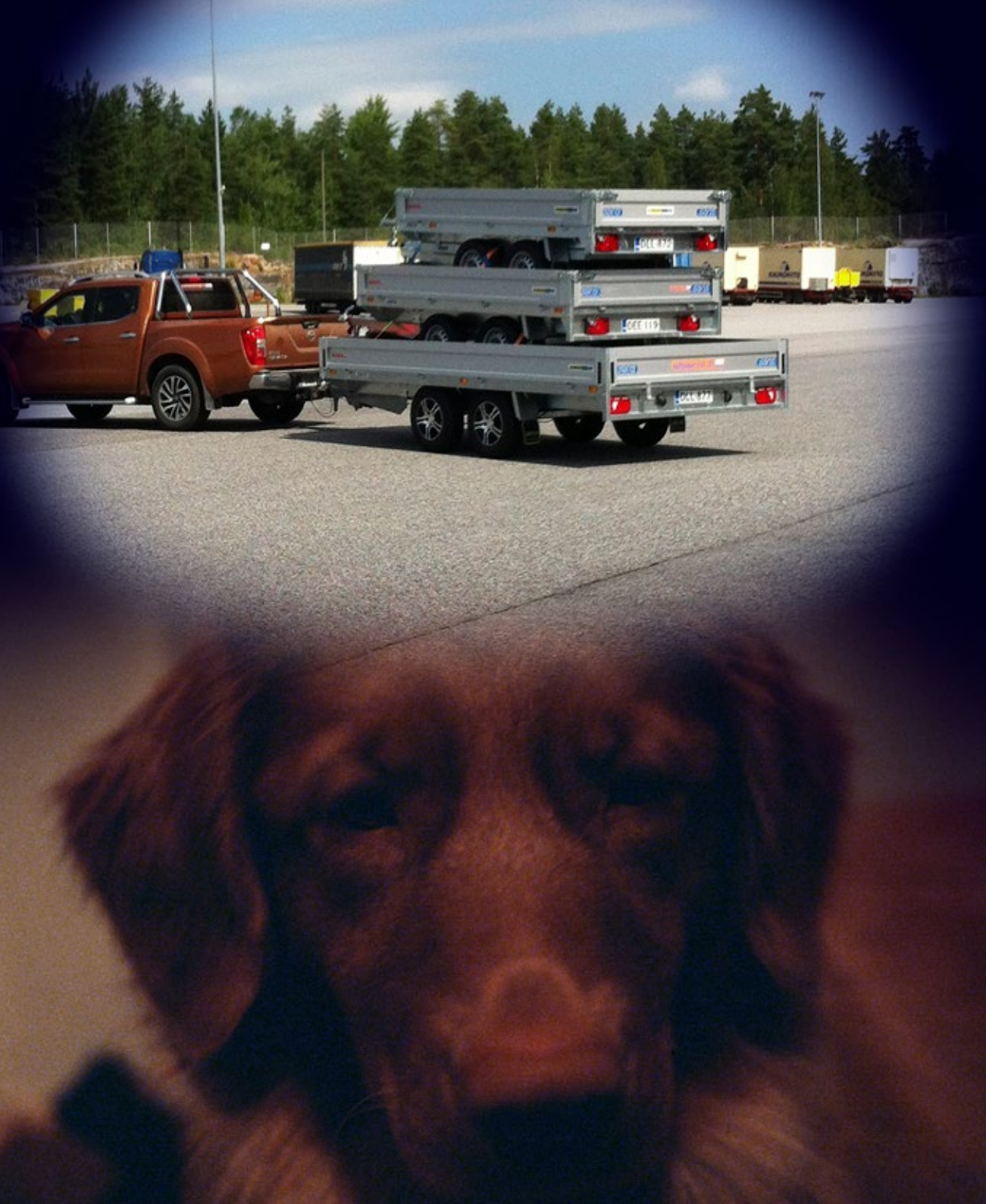
29.10.2018

I returned to you again
This time my heart is not broken, it is doing well.
Or at least as well as a
heart fed with junk food, cigarettes and shitty
relationships can be doing
I'm headed in the right direction now: pressured by
climate anxiety I quit
my nightly lingering on the balcony with cigarettes
as my sole company
and this week I only had one frozen pizza night,
otherwise I've been
having bread and porridge.
As far as I'm concerned I've also made progress
when it comes to
romantic relationships, I've been teaching myself
to say
please stroke me now and start sentences with
"I feel"
How do I feel then?
Good, now that I got back to you again
I missed you. You're always so consoling, so
immense that all love inside
of me fits in, it is nothing but a pathetic crumb
in your lap. Still it is a
beautiful crumb, that cannot be denied!
I guess I never ask how you're doing

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Appu Jasu

1987 TAMMELA

Videoteos / Video work

Alustojen ja rajojen määrittämisen toiminnan tapojen ja muotojen vaatimuksissa, määrittelyn ja sulkemisen ehdottomuudessa, säilyttääkseni jonkinlaisen kyvyn toipua, kuulen usein päässäni hienovaraisesti värisevän ja lepattavan huminan. Ääni on runsas ja tasaisesti virtaava aines, joka hiljalleen ottaa tilaa haltuunsa. Se on monimutkaisen harmoninen ja taipuu ajoittain kuten hengitys – tekstuuri, jossa tuhannet erilaiset pienet äänet uivat yhteen tiheään äänimassaan. Ehkä se on erilaisten fragmenttien viimein syntyneen yhtenäisen liikkeen muodostama hehku tai tapa, jolla ääni leikkaa läpi seinien muuttaen ne tomuksi, mutta jollain tavalla ääni tuntuu luovan tilaa, jossa voin olla olemassa pelkkinä värähtelyinä muiden seassa.

With all the requirements to define and contain oneself, with all the platforms imposing few shapes to comply to: in order to maintain some ability to recover I usually hear a vibrating and gently fluttering hum in my head. It is an affluent and steady-flowing substance, which slowly takes over the space. The sound is intricately harmonious and bows intermittently like breathing, a texture made up of thousands of tiny different voices that swim together into a dense matter of sound. Maybe it's the glow of how the varying fragments jump together at last, how the sound can cut through and pulverize the walls, but somehow the sound seems to make room for a space where I can exist as pure vibrations together with others.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Kimmi Kim

1991 SOUL, ETELÄ-KOREA / SEOUL, SOUTH KOREA

Päättymätön kesä

Never Ending Summer

2018

Guassi paperille / Gouache on paper

48 x 73,5 cm

Olipa kerran tyttö, joka lähti tutkimaan maailmaa. Tytön oli vaikea nähdä eteensä, koska kaikki maailmassa tuntui olevan samaan aikaan kirkasta ja hämärää. Kompuroituaan hyvän aikaa tyttö oppi siristämään silmiään. Siristeltään ja kompuroituaan pitkän tovin hän päätyi suuren veden äärelle. Tyttö riisui kenkensä ja sukkansa ja kastoi jalkansa veteen. Vesi oli viileää, ja sen kosketus tuntui kihelmöivältä hänen paljasta ihoaan vasten. Niinpä tyttö nosti hameenhelmaansa ja käveli syvemmälle. Aallot vierivät lempeästi hänen polviaan vasten. Tyttö riisui kaikki vaatteensa ja jatkoi kävelemistä, kunnes jopa hänen pieni päälakensa katosi veden alle. Jos vesi ei olisi ollut niin viileää, kihelmöivää ja lempeää, tyttö olisi voinut jäädä pidemmäksi aikaa.

There once was a girl who went out to see the world. The world was so bright and so dark at the same time that she had much trouble seeing. After much fumbling, she learned how to squint; and after much squinting, and much more fumbling, she found the big water. She took off her shoes and her socks and dipped her feet. The water felt cool and tingly on her bare skin. So, she grabbed her skirt and walked in a bit more. The waves gently hit her knees. She took off all her clothes and kept walking until the very top of her little head was not visible anymore. And if the water had not been so cool and tingly and gentle, the girl could have stayed around a great deal longer.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Avasin takkini, riisuin kenkäni ja menin metsään. Keräsin kiinnostavan näköisiä kasveja, sieniä, kiviä ja valmistin niistä pigmenttejä.

Maalarin kysymykset;

Mitä, miten, mille ja miksi?

Nämä kysymykset ja tekojen myötä tulevat vastaukset määrittävät suhdettani itseeni sekä itseäni ympäröivään. Päätökset tuntuvat vetävän kahteen vastakkaiseen suuntaan: joko erkaannuttaen minua ympäristön kunnioittamisesta tai olemalla enemmän yhteisymmärryksessä sen kanssa. Koen olevani välissä. Menneisyyden ja tulevaisuuden, tiedon ja tiedostamattoman, hallinnan ja hallitsemattoman, aineen ja aineettoman, käden ja silmän...

Maalaus on minulle ongelmien asettamista ja/tai ilmenemistä sekä niiden ratkaisua. Se on tapa nähdä, kokea ja huomioida jotakin, mitä en muuten näkisi, kokisi tai huomioisi. Se on rajojen luomista ja niiden purkamista. Jonkinlaista ihmisyyden ytimen tavoittelua. Maalauksen tekeminen ja katsominen on parhaassa tapauksessa pyhä toimitus. Se, mitä pyhässä toimituksessa tapahtuu, on hankala purkaa osiksi ja selittää. Se on hetkellinen tasapainon tunne tasapainottomuuden tilassa.

I unbuttoned my coat, took off my shoes and went into the woods. I picked up some plants, mushrooms and rocks that seemed interesting and made pigments from them.

The painter's questions:

What, how, on what and why?

These questions, and the answers that will come when I start to do things, define my relationship both with myself and the things that exist around me. The decisions seem to pull me in two opposite directions: either they take me further away from respecting the environment or they reinforce my rapport with it. I feel like I'm caught in between. Between the past and the future, known and unknown, control and the uncontrollable, tangible and intangible, the hand and the eye...

To me, painting signifies the setting and/or manifestation of problems and their resolution. It is a way of seeing, experiencing and paying attention to something that I would not see, experience or notice otherwise. It is about drawing borders and getting rid of them. Some kind of striving for the human core. At its best, making a painting and looking at it can be a sacred act. What exactly takes place in this sacred act is difficult to explain. It is a momentary sense of balance in a state of imbalance.

Philip Lernhammar

1992 ÖREBRO, SWEDEN

(Kaksi maalausta), akryyliväli kankaalle
(Pirstuksia), vesivärikynä paperille

(Two paintings), acrylic on canvas
(A few drawings), watercolour pencils on paper

Tämä teossarja käsittelee ihmiskunnan tilaa 2000-luvulla – aikana, jota määrittävät teknologiset yhteydet ja innovaatiot.

Olen työssäni asettanut ihmisen vastakkain eri teknologioiden kanssa. Kuvat kertovat mutkikkaasta suhteestamme teknologiaan sekä teknologian lumoavista ominaisuuksista.

Onko teknologia meidän vallassamme, vai olemmeko me teknologian vallassa?

This series of works portrays sceneries of the human condition in the 21th century, an age distinguished by technological innovation and interconnection.

I have been working on the theme of the human being in contrast with different technologies. The pictures visualize our complicated relationship with technology and its spellbinding qualities.

Do we have power over technology or does technology have power over us?

Peetu Liesinen

1988 TENHOLA

ELÄMÄ. MUSIIKKI. KANGAS. MUSTE. LIKA.
POLKU. VIRHE. EPÄTOIVO. AIKA. NAAMIO.
RUOSTE. PIMEYS. INTUITIO. PELKO.
MAAPALLO. PUU. PAHOLAINEN. BLUES.
KALLO. AHDISTUS. RAKKAUS. TULEVAISUUS.
HAHMO. METSÄ. RISTI. TULI. TAHRA. VIIVA.
SADE. PINTA. ASENNE. MAA. RANKKA. MUSTA.
ODOTUS. HUUMORI. LUU. HIEKKA. AGGRESSIO.
AJATUS. ETÄISYYS. RAUHA. PAPERI.
HILJAISUUS. KUOLEMA.

LIFE. MUSIC. CANVAS. INK. DIRT. PATHWAY.
MISTAKE. DESPERATION. TIME. MASK. RUST.
DARKNESS. INTUITION. FEAR. EARTH. TREE.
DEVIL. BLUES. SKULL. ANXIETY. LOVE.
FUTURE. SHAPE. FOREST. CROSS. FIRE. STAIN.
LINE. RAIN. SURFACE. ATTITUDE. GROUND.
SEVERE. BLACK. WAIT. HUMOUR. BONE. SAND.
AGGRESSION. THOUGHT. DISTANCE. PEACE.
PAPER. QUIET. DEATH.

Celeen Mahé

1987 GALWAY, IRLANTI / IRELAND

Sekatekniikka /
Mixed media

Teen usein samanaikaisesti töitä useamman teoksen parissa: asiat ruokkivat toisiaan.

Siirtelen sivulla olevia muotoja – liitän asioita yhteen – kätken niitä, toistan, hahmottelen, omak-
sun, rajoitan, asettelen kerroksiksi – yritän koota –
yritän rakentaa – tason sisällä olevia muotoja.

Tämän piirtäminen on kömpelö prosessi, jonka aikana voi syntyä paljon sotkua. Yritän oivaltaa jotakin, eksyä, selventää – siinä toivossa, että löytäisin jostain kuvan, muodon, joka pystyy kiinnittämään huomioni...

En tiedä, mihin teos on minua kuljettamassa. Työskennellessäni pyrin pääsemään lähelle jotakin tunnetta: paikkaa, jossa sisäinen ja ulkoinen kohtaavat – välittäjää.

Yritän löytää kuvan monin eri tavoin, ja sitten minulla onkin monta kuvaa.

Toteutan, poistan ja teen uudestaan. Haluan tehdä kuvia, jotka hengittävät, joissa on tietty rytmi ja – persoonallisuus.

Kyseessä on hauras arkinen asia, mutta askel askelelta pääsen eteenpäin.

I often work on several pieces at once: one thing feeds another.

Moving shapes around a page – I join things – conceal, repeat, outline, absorb, contain, layer – try to build – try to construct – forms within a plane.

The drawing of the thing is an awkward process. There's a lot of mess that can build up. I'm trying to figure something out, to get lost, to clarify; in the hope of finding an image, of finding a form that can hold my attention...

I don't know where I'm going with the work. It is an attempt at getting closer to a feeling; a place where inside and outside meet – a go-between.

I use multiple ways to find the image and then there are many images.

I make and then undo and then remake. I want to make images that breathe, have rhythm, have – personality.

It is a fragile everyday thing, and piece by piece I go along.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Minna Miettälä

1987 OULU

Sisäasiat
Internal Affairs
2019

Te, joka jätitte rikutun puutarhatuolin Prisman taakse nurmikolle sammaloitumaan. Jokin meni selvästikin pieleen, mutta tilanteen voi varmasti vielä korjata. Olen löytänyt tuolinne jäänteet ja pidän niistä huolta. Ottakaa yhteyttä, jos teitä kiinnostaa sisustaminen, kissavideot, ikkunoista ulos katselu, sanaristikot, pasianssi, viherkasvit, laadukas kahvi, oloasut.

You who left a broken garden chair on the lawn behind Prisma to gather moss. Obviously, something went wrong, but there must be a way to sort things out. I've found the remains of your item and am taking care of them. Please contact me if you're interested in interior decoration, cat videos, looking out of windows, crossword puzzles, playing solitaire, houseplants, quality coffee, sweat pants.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

ⓑ

Vilma Määttänen

1989 HELSINKI

Vilma Määttänen on kuvataiteilija, joka käyttää työskentelyssään monipuolisia välineitä maalauksesta ja videosta veistoon. Hän asuu ja työskentelee Karjalohjalla.

Määttäsen maisterin opinnäytteen ensimmäinen osa nähtiin Project Roomissa helmikuussa 2019 (*Liikkuva Linna ja Valekuun Reitti* yhdessä Tuuli Kerätären kanssa). Näyttely käsitteli suoran toiminnan ja byrokratian yhteentörmäystä maalauksen, videon ja keskustelutilaisuuden muodossa.

Määttänen on ollut osana luomassa *Liikkuvaa Linnaa*, muuttuvaa yhteisöllistä veistosta. Se toimii inspiraationa kehitykselle ja keskustelulle siitä, millaista yhteiskuntaa haluamme rakentaa. *Liikkuva Linna* on jatkuvassa muutoksessa. Se toimii kotina, ateljeena, levähdyspaikkana ja taimien esikasvatustilana sekä paikkana keskustelulle ja yhteiskunnan kehittämiseksi.

Maalauksissaan Määttänen käyttää usein temperaa, lähiympäristöstä itse valmistamiaan pigmenttejä ja mehiläisvahaa. Määttänen viimeistelee kuvataiteen maisteriopintojaan Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa, jossa hän on opiskellut maalaustaidetta.

Vilma Määttänen is a visual artist, who uses a variety of materials in her works that range from painting and moving image to sculpture. She lives and works in Karjalohja.

The first part of Määttänen's Master's thesis was exhibited in the Project Room in February 2019 (*Moving Castle* and *The Route of the False Moon*, made in collaboration with Tuuli Kerätär). The exhibition examined the conflict between direct action and bureaucracy by means of painting, video and a discussion event.

Määttänen has been part in the creation of *Moving Castle*, a dynamic communal sculpture. The sculpture generates discussion on what kind of society we wish to build and inspires its development. *Moving Castle* is in constant change. It functions as a home, a studio, a resting place, a space for pre-growing plants, and a place for discussion and societal development.

In her painting practice, Määttänen often uses tempera, beeswax, and self-made pigments, which she makes from locally-gathered ingredients. Määttänen is currently finishing her Master's studies at the Academy of Fine Arts of the University of the Arts Helsinki, where she has majored in painting.

Emma Peura

1988 KAUHAVA

Allas / Pool

2017–

Kuivaneula, piirtäminen, kollagrafia /

Drypoint, drawing, collagraphy

116 x 194 cm

Lapissa, Luirojoen yläjuoksulla Sodankylässä, maise-
man peittää valtava vesialue. Ennen sen paikalla oli
soita ja metsää, kyliä ja koteja. Kun Lokan tekojärvi,
allas, kuten paikalliset sitä kutsuvat, rakennettiin
vuonna 1967 säätelemään Kemijoen voimalaitosten
vesimäärää, saivat ihmiset ja luonto väistyä sen alta.
Talot myytiin tai pakkolunastettiin. Puut, pellot,
porolaitumet ja muistot jäivät veden alle.

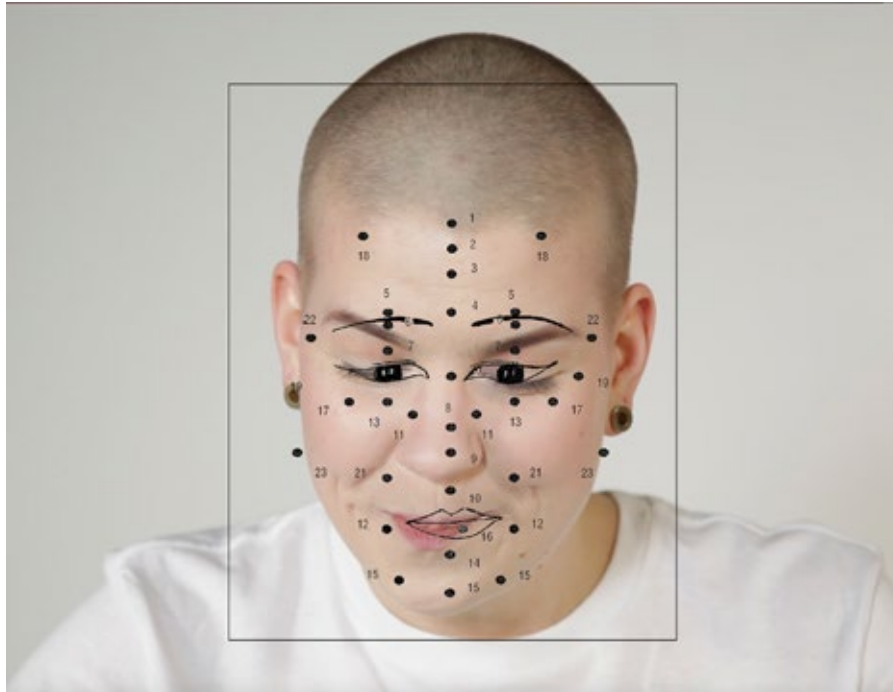
Kuvan Keväeseen laitan esille teoksia, jotka ovat
syntyneet tutkimusmatkoistani Lokkaan. Tutkin tai-
teen keinoin altaan historiaa ja sen yhteiskunnallisia
ja inhimillisiä vaikutuksia. Käsittelen alkuperäiskan-
saamme saamelaisia, suomalaisten luontosuhdetta
sekä pohdin sitä, mikä on elintasomme todellinen
hintaa. Uutisia seurattessa näen, miten historia toistaa
itseään. Teoksellani haluan omalta osaltani nostaa
esiin näitä asioita.

Prosessi, vuoropuhelu minun ja teoksen välillä, on
minulle tärkeä. Taide on minulle väline, jolla pyrin
ymmärtämään itseäni sekä maailmaa, jossa elän.

In Lapland, at the upstream of the Luiro River in
Sodankylä, the scenery is dominated by a massive
body of water. In its place, there used to be forest
and bogs, villages and homes. When the Lokka
Reservoir, or the "pool", as the locals call it, was
built in 1967 to regulate the volume of water in
the Kemijoki power plants, both people and nature
had to make room for it. The houses were sold or
expropriated. The trees, fields, reindeer pastures
and memories became submerged in water.

In the *Kuvan Kevät* exhibition, I will show works
that have been inspired by my expeditions to Lokka.
I investigate the history of the reservoir and its
societal and human consequences by means of art.
I examine our native population, the Sámi people,
and the Finns' relationship with nature, and con-
template the true cost of our standard of living.
When I watch the news, I see history repeat itself.
For my part, I wish to draw attention to these things
through my work.

The process, the interaction between the work and
myself, is important to me. I regard art as a medium
which I use to make sense of both myself and the
world in which I live.

[4]

Istuudu alas ja sulje silmäsi.

Luomet rentoina, nosta kulmakarvojasi keskisormillasi.

Jos teet ilmettä pitkään, kasvosi jäävät niin

Pidä silmäsi suljettuina nostaessasi kulmia venyttäen silmäluomiasi niin pitkälle kuin mahdollista.

Pidä asento 10 sekuntia, rentouta ja toista 10 kertaa.

Jos teet ilmettä pitkään, kasvosi jäävät niin

[4]

Sit down and close your eyes.

With your eyelids relaxed, use your index fingers to lift up your eyebrows.

If You Keep Making That Face It's Going to Stay That Way

While lifting, keep your eyes closed to stretch your eyelids as far as possible.

Hold this position for 10 seconds relax and repeat 10 times.

If You Keep Making That Face It's Going to Stay That Way

Linda Roschier

1979 VANTAA

Maalauksia, öljyväri kankaalle /
Paintings, oil on canvas

Välillä mietin, ettei maalaaminen eroa taikuudesta. Ensin väriaineet ovat hiljaa pakkauksissaan, mutta kun otan ne esille ja levitän näkyviin, alkaa toiminta. Värit kuljettavat: Katson tiettyä keltaisen ja ruskean yhdistelmää ja liu'un 1950-luvulle.

Violetti tippa maalia kirkkaan vihreän vieressä vie 1990-luvun alkuun.

Voin matkustaa ajassa hyvin kauas menneeseen, keskelle punaista hiekkatasankoa. Yhtä lailla tietyt värit kuljettavat tulevaisuuteen tavalla, jota en ymmärrä.

Valikoin värejä vaistonvaraisesti. Ne opastavat minua. Ne neuvottelevat kanssani ja saavat minut työskentelemään siten, että vuoropuhelussa syntyy maalaus, joka asettuu tuntemani ja tuntemattoman maailman väliin. Hiljaiset ovat puhuneet.

I sometimes think there is no difference between painting and magic.

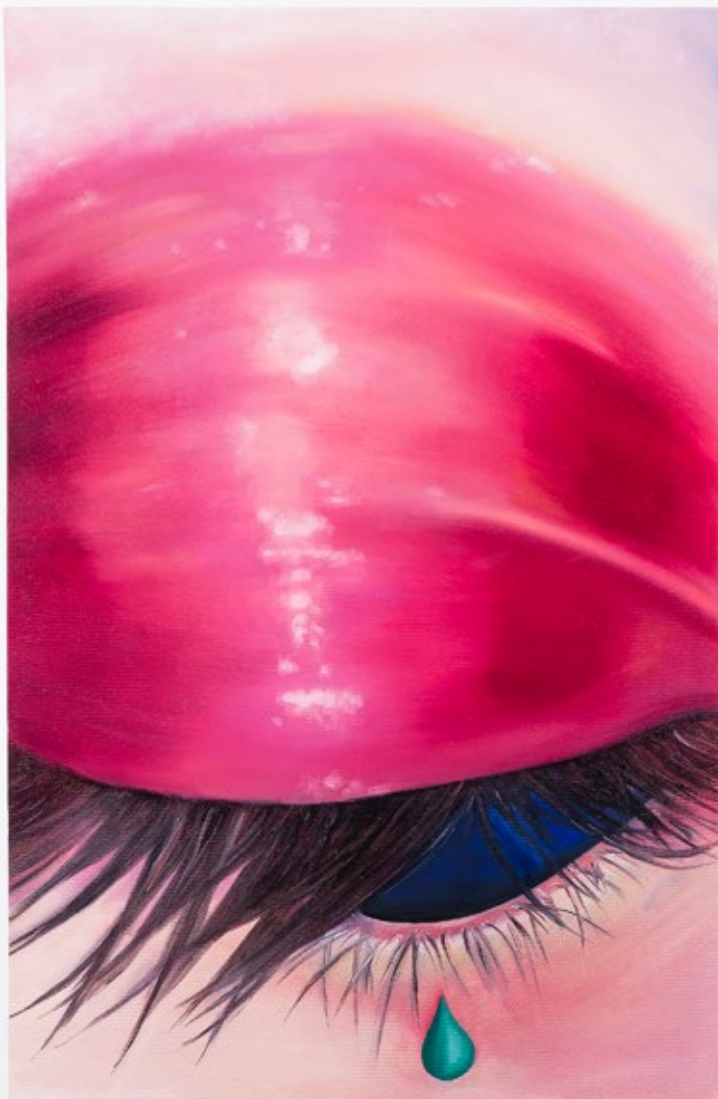
When I start to work, the colours are silent in their packaging, but when I take them out in full view, things start to happen.

Colours can take you to other places: I look at a certain combination of yellow and brown and slip back to the 1950s.

A drop of violet next to green takes me to the early 1990s.

I can travel back in time to the distant past, right into the middle of a red sand plain. Similarly, some colours can take me into the future in a way I cannot understand.

I choose colours by instinct. They are my guides. They negotiate with me and guide my work so that the end result of our dialogue is a painting, which will be set between an unknown world and a world that is familiar to me. The silent ones have spoken.

Astrid Strömberg

1990 HELSINKI

The Eye of Time (part of Non - Sense)

Maalaus / Painting

Kuvitelmia ja fantasioita, päiväunia ja haaveita, monenlaisia "mitä jos" -tuntemuksia. Työskentelen kuvien parissa, sellaisten, joita kutsun "nopeiksi kuviksi". Sellaisten, jotka joka päivä viuhahtavat ohitseni ja jollain tavoin tarttuvat toisiinsa kiinni muodostaen omia merkityksiään, vai muodostavatko ne sittenkin omia merkitysettömyksiään. Asiat vääristyvät, menevät sekaisin, enkä enää ymmärrä, miksi tein tämän yhteyden, mutta niin vain kävi. Sinä hetkenä kaikki tuntui täysin selvältä, mutta nyt kun yritän tarkemmin muistella asiaa, mikään ei tunnukaan enää selvältä. Tässä ei ole mitään järkeä.

Tarkastelen tutkintotyössäni asioiden merkityksiin liittyviä epävarmuuden tunteita maalauksen keinoin. Leikittelen ilmiöillä ja kuvilla, joihin olen kiinnittänyt huomiota ympäristössäni, netissä, televisiossa ja kirjoissa. Tarkastelen niitä ja kudon niiden pohjalta oman visuaalisen lauseeni, joka voi olla täysin mieleton tai sitten ei.

Wondering and fantasies, daydreams and imaginations, "what ifs" in plenty. I'm dealing with images, ones that I call "fast images". Ones that I see daily flashing by, ones that somehow stick to each other, making a meaning of their own, or are they making a meaninglessness of their own. Things get distorted, messed up, and I don't know why I made the connection any more, but I did. In that moment it felt crystal-clear but now, when I try to remember, it doesn't. It doesn't make sense anymore. I like opposites and the verge between them, when something is just moving toward the other side.

With painting as my main media in my Master's thesis work, I deal with feelings of uncertainty of meaning. I play around with phenomena and images that I can perceive around me, online, TV shows, books. I observe and then weave my own visual sentence that can be totally absolutely foolish, or then not.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Iina Torikka

1985 JOENSUU

2018

Asetelma, öljyväri /

Still life, oil color

Minua kiehtoo se, miten materiaalista, maalista, tulee jotain muuta, ikään kuin tarina. Yllätyn joka kerta siitä, millainen teoksesta tuli.

Kuvaan maalauksissani kokemuksiani ja havaintojani. Käytän asetelmaa, valokuvia tai luonnoksia, mutta saatan työskennellä myös ilman mitään näistä. Rakennan työhuoneelle asetelmia, joita maalaan havainnosta. Sijoitan niihin lasia, kiiltäviä esineitä, valoja ja kankaita.

Olen ihaillut italialaisten renessanssin taidemaalareiden tapaa kuvata laskoksia ja valoa. Taiteilijat työskentelivät hillityllä siveltimenkäytöllä tarkasti ja saivat aikaan kuulaita, rauhallisia teoksia. Tavoittelen maalauksissani tällaisia kokemuksia – itselleni tekijänä sekä maalausten katsojille. Kuvaan sitä, mitä näen ja koen, sitä ympäristöä, missä elän ja sitä, mitä elämässäni on sillä hetkellä käsillä.

I'm fascinated by how a material, paint, can become something else, like a story. I'm always surprised at what the painting is like when it's ready.

I depict my experiences and perceptions in my paintings. I work with still lifes, photographs and sketches, but I might also work without any of these. I build still lifes in my studio and paint them by perception. I put glass, shiny objects, lights and fabrics in them.

I admire the way in which Italian Renaissance artists depicted folding fabrics and light in their works. They worked with composed brushwork in a very exact way and made clear, peaceful works. I try to achieve these kinds of experiences in my paintings, both for myself as the maker and for the viewer. I depict what I see and experience, the environment where I live, and whatever is happening in my life at that moment.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

(B)

Teppo Vesikukka

1987 KESTILÄ

Pohdin töissäni informaatiota. Informaatio ei välttämättä ole tietoa, eikä se välttämättä ole dataa. Informaatio on viestinkantaja – kreikkalaisten Hermes. Nykyään käytämme suvereenisti erilaisten informaatio- ja viestijärjestelmien yhdistelmiä. Mallinamme tietokoneella geneettistä koodistoamme tai luomme datasta ilmastonmuutoskenaarioita.

Kuvan Kevät -töissäni tutkin taiteen kautta kahden erilaisen informaation, visuaalisen kielen, välistä laskostumisen poeettisuutta. Toisiinsa laskostuneet informaatiot ovat toisistaan erillisiä, vailla ymmärrystä ja tietoisuutta, mutta ulkopuolisen toiminnan seurauksena, toisiinsa kietoutuneina ja laskostuneina, ne alkavat tuoda esiin merkityksiä. Paperille taltioituneet virtauskuviot nesteessä ja koneen piirtämien vektoreiden välinen vuorovaikutus saa minut pohtimaan aikaamme. Samalla haluan salaa itsekseni spekuloida ajatuksilla muusta informaatiosta, joka ehkä vasta piilee horisontissa.

I examine information in my works. Information is not necessarily knowledge, nor does it automatically equate with data. Information is a messenger – like the Greek Hermes. In the modern world, we use combinations of all kinds of information and communication systems with no effort at all. We can make computer models of our genetic code and study different data-based scenarios of climate change.

In my works presented in *Kuvan Kevät*, I examine the poetic nature of the overlap between two different types of information, or visual language. The overlapping information types are distinct, without a sense or awareness, but because of an external force, they begin to overlap and become intertwined, and start to make meanings visible. The interaction between machine-drawn vectors and flow patterns, which are created in a liquid and captured on paper, makes me think about our present age. At the same time, I secretly wish to speculate on ideas about other kinds of information, which may only be vaguely seen on the horizon.

E
X
H
I
B
I
T
I
O
N

L
A
B
O
R
A
T
O
R
Y

ⓑ

Samantha Conlon

1990 IRLANTI / IRELAND

Exalted

2019

Valokuvia ja videoteos /

Photographic works and video piece

P
R
O
J
E
C
T

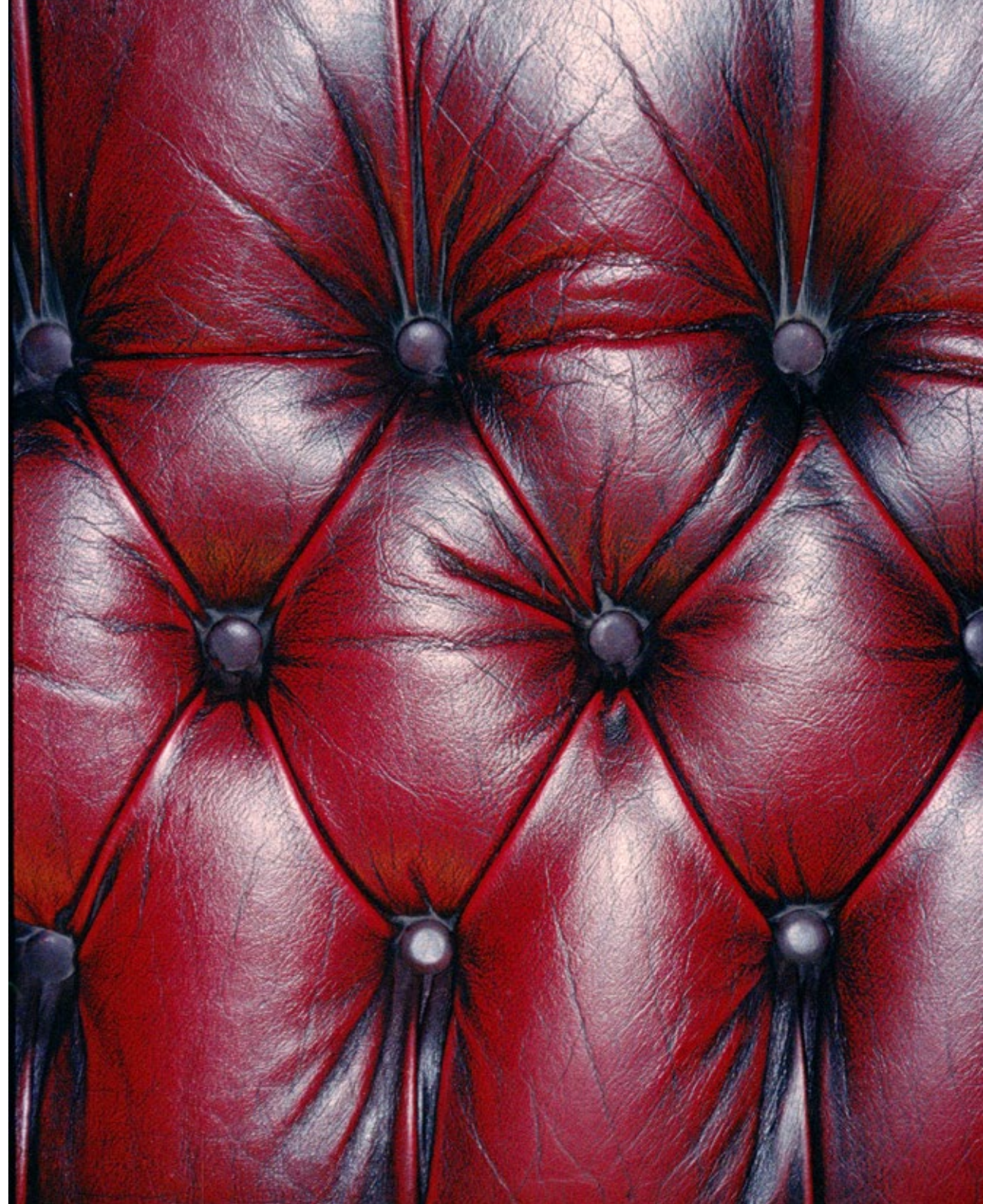
R
O
O
M

loitsu

kun olin seitsemän, sain
talomme katoamaan. imin
sen sisälleni niin kuin
mehun pillin lävitse.
voimakas sisäänveto,
purskahdus, ja sitten se oli
syvällä, poissa, suljettuna

a spell

when i was seven i made
my house disappear. i
sucked it inside me like
some juice through a
straw. a hard intake, a
gush, and then it was
deep, gone, contained

Kalle Karvinen

1990 KUOPIO

Niin merkityksetöntä niin tärkeää

So insignificant, so important

2019

Installaatio / Installation

P
R
O
J
E
C
T

R
O
O
M

Oletko pohtinut sitä, että ympärillämme on valtavasti monenlaisia esineitä ja asioita? Joidenkin näiden esineiden vaikutuksen yksilöön huomaa vasta, kun esineestä koituu erilaisia seurauksia. Tällainen esine on esimerkiksi avain. Avaimella pääsee ihmisen yksityisimpään tilaan, kotiin. On myös sellaisia esineitä, että kun esinettä kohtelee huolimattomasti, seuraukset voivat olla suuria. Esimerkiksi muistitikku ja sen katoaminen. Kadoksiin voivat joutua myös työtodistukset tai korvaamattomat valokuvat. Jotkut esineet taas aiheuttavat riippuvuutta. Ihminen voi joutua kierteeseen, josta on vaikea päästä irti. Esineisiin kätkeytyy myös paljon muistoja. Sellaiset esineet ovat huomaamattomia, mutta niin tärkeitä. Vai ovatko? Pohdin työskentelyprosessini aikana, mitä kaikkea esineisiin voikaan liittyä. Arvoisa taidenäyttelyvierailija, kun katsot teoksiani näyttelytilassa, toivon, että pohdit erästä kysymystä. Tärkein kysymys on: mitä nämä esineet, maalaukset ja maalauksissa olevat asiat sinulle merkitsevät?

Have you ever thought about the fact that there is an amazing variety of things and objects around us? You can only see how some of these things affect the individual, when they lead to different kinds of consequences. Let's take *key* as an example. You can use a key to enter the most private place a person can have, their home. There are also objects whose careless handling can have severe consequences. Just think about losing your flash drive, a letter of reference or photographs which cannot be replaced. Some other objects may cause addiction. You can end up in a vicious circle that is difficult to break. Some objects also raise a lot of memories. These objects may be hardly noticeable, and yet they are so important. Or are they? I thought about the different aspects of objects during my working process. Dear exhibition visitor, when you are looking at my works in the gallery, I hope that you could think about one question. The most important question is: what do these objects, paintings, and the things that are represented in them, mean to you?

Kastehelmi Kollmann

1991 KÖLN, SAKSA / COLOGNE, GERMANY

Quiet Electric Taipei / A change of perspective

Oil paintings and an ink painting installation

P
R
O
J
E
C
T

R
O
O
M

Haluaisin maalata itselleni huoneen. Sellaisen, jossa kerran asuin tyttöystäväni kanssa Taipeiissa. Huoneessa tapahtui kaikenlaista mukavaa, esimerkiksi kirjoituspöydän äärellä rakastetun kielen opiskelua tai sängyssä makaamista. Ilmaa viilensivät sekä ilmanjäähdytin että tuuletuslaite. Seinää koristivat *Loving Vincent* -elokuvan juliste sekä muutama Post-it-lappu. Jälkimmäiset lepattivat kolme kuukautta ristitulessa, kunnes jossain vaiheessa irtosivat. Usein katsoimme kiinalaisia sarjoja yhdessä. Päiväsaikaan olimme molemmat yliopistossa. Jos ehti ajoissa kotiin, saattoi parvekkeelta katsella vihreää Guan Yin -vuorta, auringonlaskua ja siinä kylpevää, kimaltelevaa merta. Jossain lähempänä oli banaani-puita ja monikerroksisia asuintaloja, joiden huoneissa paloi kotialttarin punainen valo. Yön laskeutuessa alttareiden kajo muuttui aavemaiseksi poltteeiksi, aivan kuin niiden jumalhahmot olisivat heränneet henkiin.

I would like to paint a room for myself. Like the one which I used to live in with my girlfriend in Taipei. I did so many nice things in that room; I sat at the desk studying a language that I love and lay on the bed. An AC unit and a fan kept the air cool. There was a poster of *Loving Vincent* and a couple of Post-it notes on the wall. The notes flickered in the crosswind for three months until they eventually got loose. We used to watch Chinese television series together, and during the day we both studied at the University. If you got back home in time, you could look at the green Mount Guanyin and enjoy the sunset and the glistening sea below. Somewhere nearby there were banana trees and multi-storied residential buildings.

SanTTu Laine

1975 HELSINKI

Sillä ei ole nimeä eikä paikkaa

It has neither name nor place

Valokuvia, Digitaalinen C-print alumiinille /

Photographs, Digital C-print on aluminum

P
R
O
J
E
C
T

R
O
O
M

“Fedoran, kivisen kaupungin keskellä on metallinen palatsi jonka jokaisessa huoneessa on lasipallo. Kun katsoo pallon sisään, näkee jokaisessa sinisen kaupungin joka on erilaisen Fedoran malli. Sellaisia muotoja kaupunki olisi voinut saada ellei se syystä tai toisesta olisi tullut sellaiseksi kuin sen tänään näemme. Kaikkina aikoina oli joku katsoessaan Fedoraa sellaisena kuin se oli, kuvitellut kuinka siitä olisi voinut tehdä ihannekaupungin mutta kun hän rakensi kaupungin pienoismallia, Fedora ei enää ollut sama kuin aikaisemmin ja se mikä vielä eilen oli ollut sen mahdollinen tulevaisuus, oli nyt vain leikkikalusta lasipallossa.”

“Kaupunkien laita on samoin kuin unien, kaikesta kuviteltavissa olevasta voi nähdä unta mutta odottamattominkin uni on arvoitus joka kätkee jonkin halun tai sen vastakohtan, pelon. Niin kaupungit kuin unetkin on tehty haluista ja peloista vaikka niiden esityksen kulku onkin salainen, niiden säännöt järjettömät, niiden suunnitelmat petollisia ja jokainen asia kätkee jonkin toisen.”

Italo Calvino, Näkymättömät kaupungit

“In the center of Fedora, that gray stone metropolis, stands a metal building with a crystal globe in every room. Looking into each globe, you see a blue city, the model of a different Fedora. These are the forms the city could have taken if, for one reason or another, it had not become what we see today. In every age someone, looking at Fedora as it was, imagined a way of making it the ideal city, but already when he constructed his miniature model, Fedora was no longer the same as before, and what had until yesterday been a possible future became only a toy in a glass globe.”

“With cities, it is as with dreams: everything imaginable can be dreamed, but even the most unexpected dream is a rebus that conceals a desire or, its reverse, a fear. Cities, like dreams, are made of desires and fears, even if the thread of their discourse is secret, their rules are absurd, their perspectives deceitful, and everything conceals something else.”

Italo Calvino, Invisible Cities

Ilai Elias Lehto

1988 JOENSUU

2019

Esine- ja veistosinstallaatio /
Object and sculpture installation

P
R
O
J
E
C
T

R
O
O
M

Luento teddykarhuille patriarkaatin vaaroista

Lelun neotenia.
Vauvamaiset piirteet korostavat mykkää
viattomuutta.

Karhun turkki.
Synteettinen karva, veluuri, denim, puuvilla,
satiini ja pohjakangas.

Kuka kertoo nallekarhuille niiden historiasta?
Käsi puristaa liipaisinta, täytteet vuotavat saumoista.

Presidentin ääni, oikeus, valta kumota
tuomio. Tulee muita.
Kenen kättä karhu pelkää?

*Kuvanveistäjä, joka muotoilee kierrätysmateriaalista,
kankaasta ja karvasta avoimia kysymyksiä.*

Lecture for Teddy Bears about the Dangers of
Patriarchy

Toy neoteny.
Infantile features emphasize mute innocence.

Bear hide.
Synthetic fur, velour, denim, cotton, satin and canvas.

Who tells teddy bears about their history?
A hand squeezes a trigger, fillings leak from the
seams.

President's voice, justice, power to overturn
punishment. There will be others.
Whose hand is the bear afraid of?

*Sculptor, who molds open questions out of recycled
material, fabric and fur.*

Camilla Mikhkelsoo

1978, TALLINNA, VIRO / TALLINN, ESTONIA

2019

Maalauksia, öljy kankaalle /

Paintings, oil on canvas

P
R
O
J
E
C
T

R
O
O
M

Kun katsoo universumin kaukaisimpiin paikkoihin, katsoo samalla ajassa taaksepäin.

Minua kiinnostaa tietynlainen menneisyyden läsnäolo nykyhetkessä. Käytän maalausten lähtökohtana löytämiäni kuvia, joita lähdän tulkitsemaan. Maalaustyön edetessä lähtökohtana ollut aihe voi muuttua, yllättää tai kadota. Maalatessa työskentely on avointa.

Työskentelyn myötä kuva siirtyy uuteen kontekstiin, maalaukseksi. Syntyy visuaalinen hetki, joka koostuu tunnistettavissa olevista fragmenteista, se on ajan ulkopuolella oleva atmosfääri – tila, jossa aika on pysähtynyt.

When you look into the farthest reaches of the universe, you also look back in time.

I am interested in how the past, in a sense, continues to exist in the present. My paintings are based on images that I have found, and which I start to interpret. Throughout the working process the original theme of the work may change, or it may surprise me or vanish. When you paint, anything can happen.

As I make progress, the image is transported into a new context, into a painting. This creates a visual moment which consists of identifiable fragments; it is the atmosphere beyond time – a space where time stands still.

Suvi Sysi

1990 NILSIÄ

Delve In

Installaatio, sekatekniikka /

Installation, Mixed media

P
R
O
J
E
C
T

R
O
O
M

Jotta jokin löytää paikkansa, sille täytyy antaa aikaa. Pysähtymällä jonkin asian ääreen, se saattaa paljastaa itsestään uusia yllättäviä puolia. Esimerkiksi toistaessani leikkausviivaa paperille minun jättämäni jälki taivuttaa paperia vain minun tahtoni verran, lopun työn tekee itse paperi. Työskentelyäni voisikin kutsua minun ja materiaalien tahtojen yhteistyöksi.

Kaiken keskiössä on kosketus – se, että saa olla käsin kosketuksissa käyttämiinsä materiaaleihin ja juurtua sitä kautta hetkeen ja paikkaan. Väri on minulle puolestaan kuin polttoainetta, joka kasvattaa tekemisen nälkää.

Työskentelyni pohjalta syntyneistä materiaaleista rakennan installaatioita, joiden osat sijoittuvat tilaan kuin abstraktit jäljet paperiarkille ja joiden äärelle ja osaksi katsoja voi uppoutua.

In order for something to find its place, it must be given time. If you stop by something, it may reveal new and surprising aspects of itself. For example, when repeating a cut line on paper, the trace I make bends the paper only by the amount of my will, and the rest of the work is done by the paper itself. Therefore, the way I work could be described as a collaboration between the will of the materials and my own.

Everything revolves around touch – the fact that you can physically be in contact with the materials you use, and in this way become grounded to a certain place and time. Colour, on the other hand, is like fuel to me which intensifies the hunger to create.

From the materials created in the working process I build installations. Their parts are situated in the space like abstract traces on a sheet of paper, offering the viewer possibilities for pondering and immersion.

Terhi Nieminen

*1990 ROVANIEMI

Siihen aikaan muistot olivat vielä eläviä olentoja, joiden kanssa pystyi keskustelemaan – ne eivät olleet aaveita tai ääniä korvassa. Muistot, toisin kuin eräät jumalat, eivät halua tulla nimetyiksi. Nimeltä puhuteltaessa ne muuttavat heti muotoaan. Jos niitä näkee, näkee kerralla ja selvästi kaiken, mitä oli kymmenen vuotta sitten, 4000 vuotta sitten, viisi sekuntia sitten.

Katulamppujen katsoja kuoli ennen aikaansa, joten hän hankki itselleen kaksoisolennon. Kun kysyttiin, mitä kaksoisolento tiesi maailmasta, se vastasi: "Yötaivaalla sanotaan olevan jättiläismäisiä, näkymättömiä tähtiä."

Back then, memories were still living creatures that you could have a discussion with – they were not voices in your ear or ghosts. Memories, unlike some gods, do not want to be named. Once they are named, they immediately change their appearance. If you see them, you can immediately see clearly everything that was ten years ago, 4,000 years ago and five seconds ago.

The One Who Looks at Streetlights died prematurely, so they got themselves a Doppelgänger. When the Doppelgänger was asked what it knew of the world, it answered: "It is said that there are invisible giant stars in the night sky."

C
I
N
E
M
A

O
R
I
O
N

Venla Roponen

*1985 ALAVUS

Päivi / Patch, 2012–2019

Lyhytelokuva / Short film

Rituaalit / Rituals, 2019

Öljymaalaus / Oil painting

"Samassa huomaan, että hän on pistänyt oikeaan käteeni jotain, mikä tuntuu epämiellyttävän viileältä, sileältä, ohuelta ja kiemurtelevalta. Olen avaamaisilani silmäni heittääkseni sen pois, mutta hän estää minua. 'Pidä kiinni!' hän sanoo. 'Älä avaa silmiäsi! Kädessäsi on käärme.' Käärme kiemurtelee hurjasti ja pystyn vain vaivoin tukahduttamaan kauhun huudon. Haluan yhä heittää käärmeen pois, mutta pelkään että se on myrkyllinen ja puree, jos pudotan sen. 'Jos puristat käärmettä liian kovaa, aiheutat sille kipua ja se voi purra. Jos taas pitelet sitä liian kevyesti, se pakenee ja menetät sen.'"

Tekstissä kuvataan voiman käsittelemistä käärmeen kautta.
Teoksissani on ollut innokkeena keväissä kytevä elinvoima.

Päivi on lyhytelokuva, jossa talven viimeisiä lumia kantavat hahmot paistattelevat päivää nuotiopiirissä, valoa ja varjon liikkeitä seuraten. Maalaukseni *Rituaalit* on ammentanut inspiraatiota pääsiäisen värimaailmasta.

(Muokaten lainattu: *Kultavuorten shamaani*.
Olga Kharitidi)

"At the same time, I realize that he has placed something into my right hand – something unpleasantly cool, smooth, thin and slithering. I am just about to open my eyes and throw it away, but he won't let me. 'Hold on!'", he says. 'Don't open your eyes! There's a snake in your hand.' The snake slithers frantically, and it takes all my willpower not to scream. I still want to throw the snake away, but I'm scared that it may be venomous and bite if I let go of it. 'If you squeeze the snake too hard, you will hurt it and it may bite. But if you hold it too gently, it will escape, and you will lose it.'"

The text describes how to control power through a snake.
My works are inspired by the life force inherent in spring seasons.

Patch is a short film, where people clearing the last snows of winter sit around a fire, observing the dance of light and shadow.

My painting, *Rituals*, is inspired by the colours of Eastertime.

(Quoted and adapted from: *Entering the Circle*.
Olga Kharitidi)

Aarni Vaarnamo

*1989 HELSINKI

Sibelius-jatkumo

Sibelius-continuum

2019

Elokuva. Kesto: 99 min. Esitysformaatti: 2K DCP, 5.1 ääni.

Film. Duration: 99 min. Format: 2K DCP, 5.1 audio.

Elokuva on subjekti. Muut ovat objekteja.
Se ei kanna vastuuta, eikä vastaa, kun siltä kysytään.
Elokuva on olemassa vain itsensä tähden.
Se on hybrismäistä fantasiaa, narratiivia,
tarinankerrontaa. Se tarjoaa sinulle, mitä haluat,
kuulematta mielipidettäsi. Se on kultainen vasikka,
joka huutaa meidän suillamme uusia uhreja itselleen.
Sen ruoaksi kelpaa kuka tahansa tai mikä tahansa.
Se syö muistoja, totuuksia ja tunteita.
Se voittaa tilan ja ajan haasteen, matkustaa mihin
tahtoo, tekee mitä tahtoo.
Elokuva on todellisuuden mestari.
Et mahda sille mitään.
Et löydä sitä täältä. Mene elokuviin.

Cinema is a subject. The rest are objects.
It doesn't bear responsibility, nor does it respond
when it's questioned. Cinema exists only for itself.
It's a hubristic fantasy, narrative, storytelling.
It provides you with whatever you want without
asking for your opinion. It's the golden calf that
screams out for new sacrifices with our mouths.
It will consume anyone and anything.
It feasts upon memories, truths and feelings.
It beats the challenge of time and space, it travels
wherever it wants, acts however it wants.
Cinema is the master of reality. There is nothing
you can do about it.
And you won't find it here. Enter the cinema.

C
I
N
E
M
A

O
R
I
O
N

Henkilökohtainen päiväkirja n. 2012-2014
Poimin jokaisen sivun viimeisen sanan ja syötin listan Markovin ketjulle perustuvaan tekstigeneraattoriin*

ime reissu jakaa mitoissa epävarmaa lempipiiloonsa ruokaa taas vieläkään mitäännyn suurehkoa hommata sulaa rahalle joka “omienikin” friikkimatto harmi lammen väliosa syöpä sanottua taas käynti vai avautumaan piikki! lapsellinen nyt valmistuneensa aino-asta pitkin olemistuneensa ainoasta pitkin aikovat vieläkään mitoissa epävarmaa lempipiiloonsa ruokaa taas vielä itse puhelin baarista sulaa rahalle joka “omienikin” friikki! lapsellinen nyt valmistakin aikovat vielä tästä! olen typeryyksinoikeudella niin näkemättä houremailmaan täytyy lammen verran uskoa diilin baarista nyt välillä tästä! olen typeryyksiä alkaa mitoissa epävarmaa känniin mutta muita leipomaan tulot kohta näkemättä houremailmaan tulot kohta nyt välillä täysin diilin baarista sulaa rahal lammen verran uskoa

Order: 4

Text size of output: 797

Personal journal circa 2012-2014
I picked the last word from every page and ran the list through a Markov chain text generator*

into the world of consumption to melt to still nothings more rejection or to gets infinite's amount of faith could next then was at twenty-somethings more rejection brilliant exclusively so but others characterising into intoxication to still nothing intoxication to melt to still nothing papers to
y which even those its a sin possible now pre-chorus cancer said again visitation brilliant exclusively so but others to
f delirium completely deal's amount of faith in into intoxication to melt to melt to go has to
f delirium completely deal's infinite's amount of faith in intoxication to go has to
f delirium completely deal's infinite's infinite's amount of faith could next then was at twenty-somethings more rejection brilliant exclusively so but others characterising to still nothing papers to
y which even those its a sin possible now pre-chorus said again visitation b

Order: 4

Text size of output: 897

Haliz Yosef

*1990 MOSUL, IRAK/IRAQ

KOODINVAIHTO
CODE-SWITCHING

Liikkuva kuva
Moving image

“TU CHEI STORYAKE BEJI?”
ÄVÄ MIN FRÅGAKER ISH UDA VARJE SHÄV.
MIN HAJEKAR STORY-ETWE
OCH VOICE-EWE.

“VOITKO KERTOJA TARINAN?”
TÄTÄ PYYSIN ÄIDILTÄNI JOKA ILTA.
RAKASTIN HÄNEN TARINOITAAN
JA HÄNEN ÄÄNTÄÄN.

Bagdadista Tammisaareen. Olin kuusivuotias, ja heti minusta tehtiin ”toinen” tai ehkä oikeastaan minusta tuli ”toinen” jo silloin, kun synnyin kurdiperheeseen. Saddam ei pitänyt kurdeista. Hän halusi leikkiä sotaa. Elämä ei ollut pelkkää hauskanpitoa.

Olin kuusivuotias, eikä kukaan tarhan lapsista pitänyt minusta. He halusivat leikkiä sotaa.

Muistan vieläkin elävästi sen hetken. Päätöksen. Joka määrittäisi koko tulevaisuuteni. Olin keinu-massa. Hidastin jaloillani vauhtia. Katseeni upposi oudon näköisiin puihin ja ajattelin. ”Tästä päivästä lähtien unohdan kurdin, arabian ja turkin kielet. Opettelen ja puhun vain ruotsia, silloin saan ystäviä, jotka leikkivät kanssani.”

Tämä on tarina siitä, kuinka kieli voi muokata identiteettiä.

Ja kuinka sillä on merkittävä rooli siinä pienessä piirissä, jota kutsumme perheeksi.

Kerran olin vieras synnyinmaassani, ja nyt taas vastoin tahtoani muukalainen tässä maassa, jota kutsun kodikseni.

“TU CHEI STORYAKE BEJI?”
ÄVÄ MIN FRÅGAKER ISH UDA VARJE SHÄV.
MIN HAJEKAR STORY-ETWE
OCH VOICE-EWE.

“CAN YOU TELL A STORY!”
THAT’S WHAT I ASKED MY MOM EVERY
NIGHT. I LOVED HER STORIES
AND HER VOICE.

From Baghdad to Tammisaari. I was six and immediately I became “the other” or perhaps specifically I already became “the other” by being born as a Kurd. Saddam didn’t like the Kurds. He wanted to play war. It wasn’t all fun and games.

I was six and immediately none of the kids liked me at the kindergarten. They wanted to play war.

Now remembering vividly, a moment. A decision. Which set my future. I was swinging. Slowed it down with my feet. Staring deep into strange trees and thought: “From this day on I will forget Kurdish, Arabic and Turkish. I will only learn and speak Swedish so I will have friends to play with.”

This is a story about how language can define one’s identity
And how it has a big part to play within the little sphere we call family.

Being once a stranger in my native country, now against my will a stranger in this country I call home.

Mariliis Rebane

1985 TALLINNA, VIRO / TALLINN, ESTONIA

Kuratoitu taidenäyttely

Näyttelyä ovat tukeneet: Kansallismuseo,
Kuvataideakatemia, Paulon Säätiö,
Taiteen edistämiskeskus

Curated art exhibition

Exhibition is supported by: The Academy of Fine Arts,
The National Museum of Finland, The Paulo Foundation,
Arts Promotion Centre Finland

Toivotan sinut lämpimästi tervetulleeksi kuratoimaani näyttelyyn, jonka olen tehnyt yhdessä kuvataiteilijoiden *Artor Jesus Inkerön*, *Azar Saiyarin* ja *Pilvi Takalan* kanssa. Näyttely on auki 4.5.–17.5. keskiviikosta sunnuntaihin kello 12.00–18.00 Kansallismuseon tornissa.

Kutsumani taiteilijat käyttävät työskentelyssään etnografisia menetelmiä. He tutkivat arkistojen, kenttätöiden ja osallistuvan havainnoinnin avulla jokapäiväisiä tilanteita. Tavanomaisuuden reuna-ehjoja koetellen he haastavat käsityksiämme omituisuudesta. Etnografialla on länsimaista maailmankuvaa korostava menneisyys, joka asetti muut heikompaan asemaan. Tässä näyttelyssä nykyajan etnografisia tutkimusmenetelmiä käytetään horjuttamaan näitä, ja muitakin, valtasuhteita.

Tilan ainutlaatuisesta luonteesta johtuen näyttelyyn pääsee kerran tunnissa vain rajattu määrä ihmisiä. Sen takia haluaisin pyytää, että varaat itsellesi vierailuajan näyttelyn varauskalenterista. Tila ei valitettavasti ole esteetön. Alle kouluikäiset lapset ovat vanhempien vastuulla.

I would warmly like to invite you to an exhibition which I have organized together with artists *Artor Jesus Inkerö*, *Azar Saiyar* and *Pilvi Takala*. The exhibition takes place at the tower of the National Museum of Finland, and it is open from May 4 through May 17, from Wednesday to Sunday, from 12 p.m. to 6 p.m.

The exhibition foregrounds artists that implement ethnographic working methods in their practice. They use archives, fieldwork and participatory observation to study everyday life situations. By taking the mundane to its limits they test the boundaries of what is considered strange. Ethnography has a heritage of being utilized in the creation of Western superiority and placing 'others' in an inferior position. In this exhibition, contemporary ethnographic research methods are used to destabilize these and further power relations.

Because of the unique location, only a limited number of visitors can unfortunately enter the exhibition at the same time. This is why I would like to ask you to reserve a time from the booking calendar before coming to the show. Note that the space has restricted accessibility. When visiting with toddlers and young children, please pay special attention to their safety.

Exhibition Laboratory

Taideyliopiston Kuvataideakatemian Exhibition Laboratoryssa taiteen esittäminen on paitsi mahdollisuus näyttää julkisesti kiinnostavaa tuoreinta taidetta, myös opetuksen väline. Exhibition Laboratoryssa pidetään näyttelyiden ohella myös yleisöluentoja, performansseja ja muita yleisölle avoimia tilaisuuksia. Exhibition Laboratoryn näyttelyt ovat kokeellisia ja innovatiivisia, ja ne pyrkivät avartamaan käsitystämme siitä, mitä taide ja sen tekeminen voi nykyisin olla.

At the Exhibition Laboratory of the Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki, exhibiting art is not only a chance to publicly display fascinating, recent art, but also an educational tool. In addition to exhibitions, the Exhibition Laboratory hosts public lectures, performances and other public events. The exhibitions of the venue are experimental and innovative, and aim to broaden our view of what art is today.

Project Room

Project Roomin näyttelyissä esitellään Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa opiskelevien taiteilijoiden töitä. Näyttelyt ovat aina osa opintoja. Näyttelyiden tavoitteena on tutustuttaa opiskelijat näyttelyn pitämisen eri vaiheisiin kuten tilalliseen suunnitteluun, töiden installointiin sekä oman työn sanallistamiseen.

Project Room's exhibitions present the work of student artists emerging from the Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki. Exhibitions are always part of the studies. The aim of exhibition studies is to familiarize students with the different steps of exhibition making, such as spatiality, installing and how to write about their own work.

Taideyliopiston Kuvataideakatemia

Taideyliopiston Kuvataideakatemia on kuvataiteisiin keskittynyt kansainvälinen taideakatemia ja ainoa laatuaan Suomessa. Se tarjoaa korkeatasoista kuvataiteen opetusta kuvanveistossa, liikkuvassa kuvassa, maalaustaiteessa, paikka- ja tilannesidonnaisessa taiteessa, taidegrafiikassa ja valokuvataiteessa ja on uranuurtaja taiteellisen tutkimuksen saralla. Kuvataideakatemia on kouluttanut kuvataiteilijoita jo vuodesta 1848. Vuoden 2013 alusta Kuvataideakatemia yhdistyi osaksi Taideyliopistoa Sibelius-Akatemian ja Teatterikorkeakoulun kanssa.

The Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki

The Academy of Fine Arts of Uniarts Helsinki is an international art academy focusing on the fine arts — the only one of its kind in Finland. It offers first-class instruction in Moving Image, Painting, Photography, Printmaking, Site and Situation Specific Art and Sculpture, and is a pioneer in artistic research. The Academy of Fine Arts has trained artists since 1848. The University of the Arts Helsinki was launched in 2013 upon the merging of the Academy of Fine Arts, Sibelius Academy, and Theatre Academy Helsinki.

NÄYTTELYARKKITEHTUURI
EXHIBITION ARCHITECTURE
Suvi Lehtinen

NÄYTTELYTEKNIikka
TECHNICAL STAFF
Sampo Apajalahti
Tatu Engeström
Mika Helin
Kim Jotuni
Olli Karttunen
Sami Kustila
Jani Lempiäinen
Samppa Murtomäki
Jussi Niskanen
Siiri Nordin
Ilkka Pitkänen
Vesa Rahikainen
Heikki Wallenius

TUOTTAJAT
PRODUCERS
Anna Airaksinen
Anni Anttonen
Anna Tolonen

VIESTINTÄ
COMMUNICATIONS
Reeta Holma
Henna Kontusalmi
Jaakko Uoti

Katalogi / Catalogue

KIRJOITTAJAT
WRITERS
Frank Brümmel
Tarja Pitkänen-Walter
Taiteilijat / Artists

KÄÄNNÖKSET
TRANSLATIONS
Turo Vartiainen

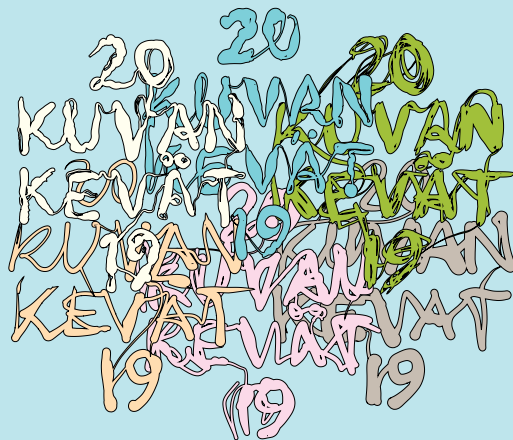
TOIMITTAJA
EDITOR
Laura Koljonen

VALOKUVAT
Taiteilijat, ellei toisin mainita
Artists unless otherwise mentioned

GRAAFINEN SUUNNITTELU
GRAPHIC DESIGN
Petri Summanen

PAINOTYÖ
PRINTED
Livonia Print

www.kuvankevat.fi
[#kuvankevat2019](https://www.instagram.com/kuvankevat2019)

Taideyliopiston Kuvataideakatemia maisterinäyttely
MFA Degree Show of the Academy Of Fine Arts of Uniarts Helsinki

4.5.—2.6.2019

www.kuvankevat.fi

**KUVATAIDE-
AKATEMIA**

✕ TAIDEYLIOPISTO